

den12. mann

4/2008 – Kr. 20,-

**vi kommer
tilbake!**

Difor gjer 2008-sesongen så vondt

Brannsupporterar som har levd ei stund, har vore med på langt verre enn 2008-sesongen. I alle fall objektivt sett, om det går an bruka ordet objektivt i samband med Brann. Likevel gjer årets nedtur vondt langt inn i sjela.

Eitt opplagt svar er at denne skuffelsen er den ferskaste. Det har ikkje grodd skikkeleg skorpe på vår såra stolthet enno.

Eit anna svar er at etter dei usannsynlege høgdene me opplevde i fjor, kjennest nedturen ekstra brutal. Me bør vera ærlege nok til å innrømme at det er atskilleg vanskelegare å vinna serien to gonger på rad enn å vinna ein gong. Når me brukte 44 år på det første, var det ikkje mykje i historia vår som tilsa at me skulle greia å kopiera innsatsen. Men høge forventningar er me gode på i Bergen.

Eit tredje svar er at på tribunene har me utvikla visse medgangssupportertrekk. Pipinga byrja i andre heimekamp (som enda uavgjort). At snittala på Stadion ikkje viste større nedgang, lyt først og fremst andelen partoutkort ta æra for. Frammøtet i kvalifiseringskampane til Champions League var skandaløst. Somme supporterar må også ta sjølvkritikk på at det tok så lang tid å løysa biljardkulesaka.

Eit fjerde svar er at det er skapt tvil om ambisjonane til klubben vår. Når kjem sjansen til Champions League-spel neste gong? Det har vore sett fram mange gode argument for at Brann ikkje hadde noko val då Helstad forsvann ut stadionportane. Det er kanskje rett. Men sjølv om den norske ligaen ikkje er det ypparste selskap, vert mogeleg gruppespel i Champions League rekna som attraktivt for langt betre spelarar enn Thorstein Helstad.

Eit femte svar er at me hadde så smått byrja å venja oss til – og vera stolte av – at klubben vår handla langsiktig, kunne motstå mediepress og ikkje lenger gjekk i strupen på kvarandre kvar gong motgangen melde seg. Sjølv om årets turbulens har vore langt meir sivilisert enn tidlegare blodbad, er minne om ”gamle synder” aktiverte. Særleg måten Espen Steffensen gjekk på, men også Mons Ivar Mjelde sin avgang, opna gamle sår. Det svir også når trøndarane godtar seg over at ”endeleg er alt tilbake til det normale” i Brann.

Omdømemessig har dette året vore eit opplagt tilbakeslag for Brann – og det gjeld langt meir enn det sportslege. Den eine av Branns fem kjerneverdier er ”ydmyk”. Eg trur dei fleste av oss må pussa litt støv av den for at ikkje årets sesong skal bli starten på ein lengre nedtur.

Åshild Samnøy
redaktør

Oppsving for fanzinene

Etter mange magre år på fanzinefronten i Norge, hard et vært et lite oppsving i år. Hele 15 lokale fotballblader har sett dagens lys med varierende antall utgivelser. Her er hele oversikten:

Blad	Klubb	Antall	Type
Store Stå	Tromsø	2 utgaver	Fanzine
Late Barter	RBK	2 utgaver	Fanzine
Humbug & Kanari	LSK	1 utgave	Medlemsblad
Klansropet	VIF	3 utgaver	Medlemsblad
To toast & En juice	LSK	3 utgaver	Fanzine
=Enga	VIF	1 utgave	Fanzine
Impressonisten	VIF	1 utgave	Fanzine
Intet Nytt Fra Vestkanten	Lyn	2 utgaver	Fanzine
Lynsjern	Lyn	2 utgaver	Medlemsblad
Menighedsbladet	Start		Medlemsblad
Okseblod	Skeid		Medlemsblad
Blåmandag	Strømsgodset	1 utgave	Medlemsblad
Den 12, mann	Brann	4 utgaver	Medlemsblad
Evig Aristokrat	Fredrikstad	4 utgaver	Medlemsblad
Blåblekka	Sandefjord		Medlemsblad

den 12. mann

den 12. mann er et uavhengig medlemsblad for Brann Bataljonen Bergen, skrevet av og for Brann-supportere. Synspunktene i bidragene reflekterer ikke nødvendigvis Bataljonens eller redaksjonens felles mening, men står for forfatternes egen regning. Neste nummer kommer før årsmøtet neste år.

I redaksjonen for dette nummeret:

Åshild Samnøy (redaktør)
Per Arne Flatberg
Tor Henrik von der Ohe
Geir Vårdal
Daniel Nygård
Rune Nilsen
Leif Morten Nygård

Foto: Rune Nilsen, Bernt-Erik Haaland, Per Wie, brann.no, Tom Engelbrecht, Lars Jøssang og redaksjonen

Andre bidragsytere: Stig Elvis Furset, Lars Jøssang, Rune Slagstad, Geir Tonning og Vidar Ytrøy.

Grafisk produksjon: Leif Morten Nygård
Trykk: Unigrafisk Blankett/Hurtig-Trykk

Kontakt den 12. mann:
Åshild Samnøy - den12.mann@hotmail.com

Internett: <http://d12m.fanzine.no/>
Facebook:
www.facebook.com/group.php?gid=2362113294

Kontakt Bataljonen:
styret@bataljonen.no www.bataljonen.no

Org. nr. d12m: 986 906 533
Redaksjonsarbeidet avsluttet 17/11-2008.

Takk, Mjelde!

I september 2002 presenterte d12m Mons Ivar Mjelde og Per Ove Ludvigsen som ”fremtidens menn” for Brann. d12m har fulgt Mjelde gjennom disse seks åra. Brann har opplevd både opp- og nedturer i denne perioden, men aller mest av det første. Det skal Mons Ivar Mjelde ha sin store del av æra for. Han har vunne brei respekt for arbeidet han har gjort og ikkje minst for den personen han har vore. Det er freistande å seia at Mjelde er noko av det beste som har hendt Brann. At han har halde ut så lenge som seks år i det som av og til vert omtala som ein av dei vanskelegaste jobbane i fotball-Noreg (for ikkje å ta for hardt i), er godt gjort og ville gitt høge odds i 2003. Det er sterkt ynskjeleg at den nye trenaren byggjer vidare på det grunnlaget som Mons Ivar Mjelde har vore med på å leggja. Men her er på sin plass å takka trenaren som henta gullet heim + +. Tusen takk for alle store stunder og for at du gav oss så mykje å vera stolte over!
Red.

Dette har du betalt for:

Side 1

Erik Huseklepp (Foto: Bernt-Erik Haaland)

Side 2

Leder: Difor gjer 2008-sesongen så vondt

Side 4

Supporterspørsmål til RBH

Side 6

Opp med humøret

Side 7

Brennende hjerter for Brann

Side 7

Vil du påvirke Bataljonen?

Side 8

Sesongevaluering

Side 10

d12m anmelder bøker og musikk

Side 12

Spillerportrett: Armann Björnsson

Side 15

Gode, gamle Brann

Side 16

Brann2: Nesten var ikke nok

Side 17

Derfor glapp opprykket

Side 18

Ung mellomsesong

Side 19

Anders Næs: Branns arbeidsvillige vinnertype

Side 20

Øyeblikket

Side 21

Endelig kommer den nye gressmatten

Side 22

Stig Elvis

Side 23

Quiz

Side 24

Forventninger til spillerne

Side 25

Gå, mann! for Brann

Side 26

Stabæk-domen

Side 27

Brann - en religion?

Side 28

Bjørn Dahl og Nystemten

Side 30

Mons Ivar Mjelde

Side 32

d12m for ti år siden

Side 34

Supportere i La Coruna

Side 35

den 13. mann

Side 36

Noen kjappe med Erik Huseklepp

Supporter- spørsmål til RBH...

Per Arne Flatberg: Hva er din fremste styrke i jobben som sports-sjef?

– Jeg kan mye om organisasjon og ledelse samtidig som jeg kan mye om sport og har referanser fra landslag og topptrenermiljøet i Norge.

Daniel Nygård: Hva har du fått til i Brann?

– Alene – ingen ting, sammen med de andre – mye. Forbedret anleggssituasjon for trening og kamp, bedre struktur på samarbeidet innen sport, bedre utnyttelse av moderne teknologi, bedre struktur og innhold på utviklingsarbeidet i klubben og bedre struktur og innhold på speiding etter nye spillere.

Truls Einar Johnsen: Hva har du tilført Sportsklubben Brann i din tid som sportssjef?

Se over

Richard Heggland: Hva har du tilført Brann på den sportslige biten?

Se over

Stig Helsing: Hvorfor skal Brann slanke stallen til 22 spillere når tippeligaen utvides til 30 kamper?

– Vi slanker ikke stall. Stallen i sesongen har aldri vært på mer enn 22–23 mann, men vi har gjerne hatt spillere på utlån utenom slik at den totale stallen har vært større. Dobbel dekning på alle plasser og tre keepere gir 23 mann. Slik har det vært de siste fire årene i klubben.

Endre Lygre: Vi hadde angivelig (ditt utsagn) drøye 17 mill til å kjøpe Ighalo, uten Hardball-hjelp. Vi fikk 16 for Helstad, tar man bort 25 % av overskuddet på videresalg + 5 % i utdanningskompensasjon sitter vi fortsatt igjen med drøye 11 mill. I tillegg skal det ha blitt solgt andeler i Opdal og den uslepne diamant Jaiteh til Hardball for 10 mill. Hvor er disse pengene nå? Og hvorfor har du ikke evnet

å forsterke stallen i det hele tatt, når din forgjenger fant gull “til stadighet”? Er det aktuelt å ansette Per Ove Ludvigsen som din sårt tiltrengte medhjelper?

– Øremerkede midler til Ighalo-kjøpet var knyttet opp til den situasjonen og den spilleren. 17 mill er ikke riktig tall. Tallet var noe lavere. Pengene fra Hardball er brukt på handlingen i vinter (Demba, Gylfi, Twaite), overskuddet på Helstad er omtrent som du har beskrevet, men klubben har tapt penger på flere områder både innenfor og utenom det sportslig i 2008 som gjør at det totale resultat ser ut til å bli en del dårligere enn vi håpet. Når det gjelder spillerforsterkninger, så er ikke det en enmanns jobb. Trenerteam, sportssjef, speider og ledergruppen er alle involvert på ulike nivå i prosessen med å hente inn nye spillere. Følgende spillere er hentet inn eller forlenget med i min tid: Jan Gunnar Solli, Azar Karadas, Hassan el-Fakiri, Knut Walde, Joakim Sjøhage, Erik Huseklepp, Njogu Demba-Nyrén, Gylfi Einarson, Michael Thwaite, Eirik Bakke, Olafur Bjarnsson, Birkir Birkir Már Sævarsson, Rudy Austin, Kenneth Udjus, Yaw Ihle Amankwah og Mathias Møvik. Hvis du ikke finner forsterkninger til klubben i den gruppen, så kan ikke jeg hjelpe deg.

Ole-Kristian Mathiesen Evensen: Hvor er alle pengene vi skulle handle for i sommer? 16 mill for Helstad, + pengene vi skulle bruke på Ighalo?

Se svar til Lygre

Tony Nordtveit: I sommer var det flere millioner som var øremerket spillerkjøp, og sponsorinntektene skrøt dere av å være i boks med før sesongen var halvspilt! For ikke å snakke om Helstad-pengene! I sommer var dere klar til å punge ut med rundt 17 millioner for Ighalo! Hvor i alle dager blir alle pengene av? Og vær så snill, og ikke kom med noe kjedelig svar hvor du kun går rundt grøten! Vi krever svar!

Se på svar til Lygre

Trygve Samnøy: Først sparkes assistent-trener Espen Steffensen mot Mons Ivar

Mjeldes vilje, uten at det blir noe heldig grep. Deretter sparkes hovedtreneren. Likevel står tilsynelatende resten av brannledelsen med rak rykk uten å ta sin del av ansvaret for den svake sesongen. Kommentar?

– Brann-ledelsen tar ansvar for den svake sesongen. Vi er midt i evalueringen og vil komme med en oppsummering når den er ferdig. Mht begrepsbruken din om sparking, så har ikke Brann bedt noen om å gå fra jobbene sine.

d12m: I januar sa Brann nei til Wolverhamptons bud på Erlend Hanstveit, blant annet med henvisning til at man ikke hadde en erstatter på plass. I august solgte klubben Thorstein Helstad, uten en erstatter på plass. Var ikke dette prinsipielt lignende tilfeller? Var det prisen for Thorstein som gjorde utslaget, eller regnet man med at Ighalo var bortimot sikret som erstatter?

– Vi trodde vi hadde Ighalo på plass, og vi måtte ta et valg på Thorstein der og da.

d12m: I mai ble Mons Ivar Mjeldes kontrakt forlenget, mens brannledelsen virket tydelig tilfreds med at Mjelde trakk seg i oktober, fem måneder senere. Var Mjelde blitt mye dårligere trener i denne perioden?

– Vi hadde tro på at Mons ville lykkes med laget. Når så ikke skjedde og Mons trakk seg så var ikke det noe god dag for noen i Brannledelsen. Men Mons tok en beslutning i en vanskelig situasjon som vi respekterer fordi det slik han og vi så det var det riktige for klubben. Alle i Brann-ledelsen er skuffet over at det endte slik, og alle var mest opptatt av å gi Mons en verdig avgang.

d12m: I fjor sa du til d12m at du din oppgave er å gjøre medarbeiderne dine best mulig i stand til å yte sitt beste. Hva har du gjort for å gjøre Mons og Espen gode denne sesongen?

– Så godt jeg har kunnet, og jeg skulle ønske jeg kunne gjort enda mer og enda bedre.

d12m: Kan du forstå at svært mange i Branns omgivelser frykter at klubben er tilbake til “gamle synder” med hyppige hoderul-linger og ustabile resultater?

– Jeg håper ikke vi er det, men skjønner at folk føler det slik etter de siste månedene.

d12m: Hva ser du som grunnene til at 2008-sesongen ble mislykket for Brann?

– Vi klarte ikke å fornye oss godt nok i vinter i forhold til i fjor, vi har ikke klart å få nye spillere til å passe inn i laget godt nok, vi har hatt unødig mye skader som har preget både trening og kamp, vi klarte ikke å erstatte Thorstein innenifra eller utenifra selv om Erik [Huseklepp] har vist oss et steg i god retning, og vi har ikke sammen klart å snu motgangen i løpet av året.

d12m: I lys av sesongevalueringen, hva vil Brann gjøre annerledes neste sesong?

– Det kommer vi tilbake til når evalueringen er over og planene for neste sesong er lagt.

Åshild Samnøy

Foto: Bernt-Erik Haaland

OPP MED HUMØRET!

Nok et fotballår er over, og det er på tide med en sesongoppsummering. Enkelte vil kanskje hevde at årets sesong har vært en nedtur, og noen betegner den sågar som en skuffelse. Jeg må si meg rasende uenig; sjelden har jeg vært så fornøyd med Brann som i år!

Etter å ha opplevd fjoråret, som var et eneste langt gjesp med idyll og harmoni, var det godt å få den ekte Sportsklubben tilbake. Sportsklubben som ikke leverer resultatene vi forventer, som selger sin viktigste spiller midt i sesongen, som sparker treneren, som gjør brølere i media, og som skuffer supporterne gang på gang. Sportsklubben som vi alle elsker!

å betale i dyre dommer for gulløl, og kommunen har kunnet bruke festmillionene på viktigere saker, som å ansette flere byråkrater. Bergen tåler ikke en skikkelig fest. Gullfeiringen får vi heller overlate til Trondheim og Bærum, hvor de kan kunsten å komme seg hjem i god tid før midnatt, og våkne opp uten bakrus.

Slapp medgangssupporterne

Til de som er bitter og tenker på alt vi går glipp av når den sportslige suksessen uteblir, har jeg en ting å si: Tenk på alt vi slipper unna! BA har vært velsignet fri for strofen "Gullet ska hem", som i fjor var å finne minimum åtte ganger i hver eneste artikkel. TV2 har ikke fått fortalt den rørende historien om hvordan hundene spiste partoutkortet til Branns mest trofaste supporter, slik at han ikke fikk kommet seg på kamp med mindre noen snille mennesker kunne hjelpe. Herman Friele har holdt seg unna både Idrettsveien og mediene. Stadion har vært rensert for medgangssupportere som "elsker Brann så mye, lizm", utstyrt med maling i fjeset og rosa drakter. Vi som elsker å tape, har endelig fått Brann for oss selv igjen!

Lukt av nedrykksdrama

Nå er det bare å se frem mot neste år. Med Bruun-Hansen ved rattet har jeg full tiltro til at den kommende sesongen blir like interessant som den i år. Det lukter spilleroppør, tap mot Valestrand/Hjellvik i cupen, supporteroppør, skandaleoppslag i media, halvtom Stadion, sparking av trener og nedrykksdrama lang vei.

De trofaste som har holdt ut, selv i perioden med suksess, kan endelig glede seg; Brann som vi kjenner, det er tilbake. Så opp med humøret!

Daniel Nygård
Foto: Rune Nilsen

Endelig kunne vi klage!

Det ligner ingen Brannsupporter å være fornøyd. I fjoråret måtte jeg nøye meg med å være glad og tilfreds med spillet som laget leverte, mens jeg i år har kunnet synge ut min irritasjon om alt fra inkompetente ledere, udugelige spillere, håpløse trenere, korrupte dommere, klamme pølser, trege ballgutter og kald kaffe.

Medgang er stress

Klart det var gøy å få oppleve litt medgang. Men det blir så mye stress i lengden. Bergenserne kan glede seg over at ingen har blitt sendt til legevakten etter å ha fått håret svidd bort av bluss, og at Haukeland ikke har trengt å behandle pasienter for lungebetennelse etter isbading i Lille Lungegården. Lommeboken har sluppet

Brennende hjerter for Brann

Markus (7), Eivind (10), Kristin (12) og Rolf Jakob (3) Fluge var noen av de mange som besøkte Brann Stadion under Åpen dag og Brann-messen 16. oktober. Søskenflokken er iherdige brannsupportere og har i tillegg en strikkende tante som har forsynt hele gjengen med "mitt hjerte står i Brann-gensere". Godt å vite at supporter-rekrutteringen er i rute! (Foto: Åshild Samnøy)

Vil du påvirke Bataljonen?

Valgkomiteen har begynt sitt arbeid som leder fram mot valget på årsmøtet i februar/mars.

Tenker du ofte på hva som Bataljonen kunne gjort annerledes? Eller ser du noe som Bataljonen burde gripe tak i, men som så langt ikke har blitt gjort? Nå kan du gjøre noe med det. Ved å bli med i Bataljonens styre vil du ha god anledning til å påvirke direkte og hjelpe til med å gjennomføre Bataljonens arbeid.

Hva er Bataljonens målsetting?

Hovedhensikten til Bataljonen er å samle supporterne organisasjonsmessig og å jobbe for å gi medlemmene best mulig forhold både på Brann Stadion og på bortebane. Bataljonen vil også arbeide for å legge forholdene best mulig til rette for at medlemmene skal kunne komme seg rimelig og sikkert til bortekamper. Men den altoverskyggende hensikt med Bataljonen er og blir å støtte sportsklubben Brann i tykt og tynt, og gi medlemmene

muligheten til å gjøre dette organisert.

Valgkomiteen skal i år besette verv i alle kategorier, både i styret og valgkomiteen. Så her er det oppgaver ledig for dem som ønsker å engasjere seg mye og for de som ikke har fullt så mye ledig tid.

Vil du selv eller noen du kjenner gjøre en jobb for Bataljonen?

Ta kontakt med valgkomiteen ved **Geir Tønning på telefon 93 44 43 36** eller **Vidar Ytrøy på telefon 95 23 59 13**. Du kan også sende en mail på **valg@bataljonen.no**. Skriv gjerne noen ord om deg selv eller personen det gjelder. Vi tar da kontakt med deg for å avtale et møte.

Hilsen Valgkomiteen
Geir Tønning og Vidar Ytrøy

den 12. manns sesong- evaluering

Nå er Brann-sesongen 2008 historie. Etter hvert utviklet det seg slik at de fleste av oss lengtet mot at alt var overstått slik at vi kunne rett blikket fremover. I skrivende stund er ikke trenerspørsmålet avklart, og vi har flere spørsmål enn svar. Men forhåpentligvis ligger det læring i en smule evaluering av årets sesong.

I forrige nummer pekte vi på noen faktorer: skadeproblemene, tapte overgangsvinduer, formsvikt hos enkeltspillere, marginene og utladning på tribunene. Det er ikke grunn til å trekke tilbake noen av disse momentene, men la oss se på sesongen fra noen andre perspektiver.

Når var det forresten det virkelig begynte å gå galt? Mange synes det så betenkelig ut allerede fra starten av. Finspillet fra i fjor ble raskt etterlyst. Likevel var poengfangsten ikke så verst, og vi fikk den første borteseieren på Viking Stadion. I ettertid ser hjemmekampen mot Molde (31/5) ut som et avgjørende nederlag. Da falt Stadion som det faste fortet det lenge hadde vært. Da skjønte også andre lag at Brann på Stadion ikke var uovervinnelig. Hos våre egne spillere virket det som de negative tankene fikk for stor plass. Såkalte supportere som bortimot gikk til angrep på brannspillerne på Flesland etter cuptapet, gjorde heller ikke saken bedre. Selvtillit kan ikke kjøpes, og resepten fra fjoråret om å nullstille foran hver kamp, virket glemte. Et enda viktigere vendepunkt var selvsagt salget av toppscoreren.

Hvilke grep ble tatt av ledelsen? Noe av det vanskelige ved å være brannledere (og fotballedere generelt) er å holde fast på egne langsiktige planer i møte med det massive presset fra omgivelsene etter dårlige enkeltresultater. Når ledelsen fornyet kontrakten

med Mons Ivar Mjelde i mai, virket det som de ikke fulgte opp da de tydelig svekket ham tre måneder seinere. Hele hans teamtenking ble utfordret da hans nærmeste medarbeider ble fjernet. Om hovedtreneren aldri så mye motvillig aksepterte avgjørelsen, virket det ikke overraskende at Mjelde stod opp for assistenten da han ble gjort til sydebukk.

Grepet med å prøve å forflytte Espen Steffensen virker utad som den største feilvurderingen. Det skapte helt unødvendig støy i en periode med et særdeles viktig kampprogram. Hvordan kunne dyktige ledere tenke at Steffensen skulle si ja takk til en speiderjobb når man samtidig sa at han ikke var god nok som assistenttrener? Vi kan ta brannledelsen på ordet når det hevdes at det ikke var ønsket at Steffensen skulle gå. Men de burde ikke bli overrasket over at det ble resultatet.

Vi har et annet sted i bladet stilt spørsmål ved om det virkelig var umulig å si nei til Helstad-overgangen. Kanskje var det ikke det. Men at man forregnet seg i forhold til å få en erstatter på plass, er helt åpenbart.

Hvor stor del av ansvaret har trener-teamet? Espen Steffensen og Mons Ivar Mjelde er de to eneste som er ute av klubben etter denne miserable sesongen. Om trent alle er enige om at de ikke har ansvaret alene, men selvsagt har de noe ansvar.

Både i fjor og i år har Brann sluppet inn for mange og for lette mål. Siden Espen Stef-

fensen hadde hovedansvar for forsvarsorganiseringen, var han neppe fornøyd selv. Mot Mons Ivar Mjelde har det særlig vært stilt spørsmål om hans taktiske vurderinger. Fra utsiden er det ofte vanskelig å bedømme i hvilken grad taktikken slår feil eller det er spillerne som ikke evner å gjøre det man er blitt enige om. Men det virker tydelig at markante spillere ikke har delt de taktiske valgene i en del kamper. Ellers kan det være en rekke tilfeldigheter som avgjør hvordan taktiske grep lykkes. Litt for ofte ligner taktisk analyse på etterpåklokskap.

Hvorfor feilet gullguttene? I stor grad var spillerstallen den samme i 2008 som i 2007. Gullguttene våre kunne spille fotball, og i år var de både bedre trent og mer erfarne. Delvis skader, delvis spillerutskiftninger førte likevel til at det ble ny sammensetning i alle ledd i sentrallinjen. I ettertid virker dette å ha vært en svært viktig faktor, uten at man nødvendigvis kan skyld på noen. Nye sammensetninger vil hele tiden måtte skje i et lag. Men når hele sentrallinjen komponeres på ny, er det ekstra krevende. Burde man fortsatt med Ørn 1 og Ørn 2 som midtstopper, og i stedet brukt Azar som spiss? Hva da med nyinnkjøpte Demba? Det finnes ikke enkle svar på dette?.

Her har vi ikke noe ønske om å henge ut enkeltspillere. Men hver enkelt spiller blir også nødt å se seg selv i speilet og spørre om de har ofret nok i hver kamp, i hver duell.

Slik var altfor mye av 2008-sesongen. Her har Marseille gått opp i ledelsen på Stadion.

Kan dessuten noe av problemet denne sesongen være at ikke alle spillerne har taklet det ansvaret som fulgte med Mjeldes moderne lederstil når motgangen meldte seg? Peter Halldorf skriver om vår tids vegring mot modenhet og det å bli voksen og bruker blant annet fotballspillere som eksempler: "Forballtreneren Sven-Göran Eriksson kommenterte det ikke helt uproblematisk i å arbeide med unge fotballspillere som til dels ofte mangler utdanning, dels på kort tid vinner stor berømmelse og fete bankkontoer." Det er grunn til å tro at Brann hadde vunnet noe på å stimulere flere spillere til å engasjere seg i studier eller lignende. Og om ikke klubben gjør noe aktivt i den retning, er det smart av spillerne selv å ta grep. Det er god mentalhygiene å ha annet å tenke

på enn fotball, ikke minst i motgangstider. Halldorf fortsetter slik: "Hvem kan forlange at den som meget tidlig i livet kan regne så vel fans som formue i millioner, kan unngå å velte seg i seg selv?" Dette er ikke ment som en dom over spillerne våre, men som et varsko om en fare som det gjelder å motarbeide aktivt.

Nå ser vi fremover: Avslutningsvis vil jeg gjerne understreke poenget om at marginene sin rolle ofte er større enn man liker å tro. Det skal ikke få den konsekvensen at man lener seg bakover og håper på det beste. Nettopp fordi små detaljer kan bli så avgjørende, må alt arbeidet som legges ned være like grundig i det lille som i det store.

Når nå grunnlaget legges for en ny se-

song, gjelder det å støtte klubben vår og mannskapet ledelsen har satt i de ulike posisjoner. Vi kan være mer og mindre enige i valgene som fattes, men kan regne med at de fleste valg tas ut fra en vurdering om hva som er best for Brann. Vi svekker klubben vår dersom vi stadig vekk jakter på nye sydebukker som skal halshugges. Derfor avslutter jeg denne evalueringen med et ønske om at både den nye treneren, sportssjef Roald Bruun-Hansen, direktør Bjørn Dahl, styreleder Magne Revheim og alle deres medarbeidere først og fremst får oppleve konstruktiv kritikk og støtte fra supporterne i den jobben de gjør for Brann.

Åshild Samnøy

Foto: Bernt-Erik Haaland

Menn og makt i fotballen

Lars Backe Madsen og Jens M. Johansson:
Den forsvunne diamanten. Historien om fotballens mørke side

Mikel-saken har vært en forbannelse for Lyn. Men hva skjedde egentlig i kulissene?

De to Dagens Næringsliv-journalistene Lars Backe Madsen og Jens M. Johansson har fulgt den moderne fotballen tett. Gjennom årene har det ført til en lang rekke kritiske artikler i avisen. Om Morgan Andersen, Rune Hauge, og mange flere. I denne boken prøver de å finne ut hva som egentlig skjedde i Mikel-saken. Underveis tegner de et dystert bilde av hvordan små og store klubber opererer for å få tak i fremtidens store spillere for en billig penge. Griskhet og et dystert menneskesyn gjennomsyrrer boken. Vi møter kyniske agenter og bakmenn, og spillerne som er offer for et menneskefiendtlig system.

Et sentralt poeng i boken er Fifas forbud mot å kjøpe og selge spillere under 18 år. Dette forbudet er kommet for å hindre klubber i å hente ut unge spillere fra sine kjente omgivelser i håp om at de skal bli fremtidens storspillere. Boken dokumenterer at Barcelona henter unge gutter mellom åtte og ni år, at Arsenal systematisk flytter unge gutter fra Elfenbenskysten til sitt akademi i Thailand, at Manchester United og Chelseas systematisk arbeider for å bryte bestemmelsene, og at belgisk fotball fungerer som ren hvitvaskingsarena. Det er et dystert bilde som tegnes når langt de fleste av de store klubbene systematisk bryter bestemmelsene som er laget for å beskytte unge og fattige spillere.

Heller ikke vanligvis idylliske Norge slipper fri. Boken følger også skjebnen til senegalesiske Mbaye Ba, som var ett av sitt lands største talenter. Etter å ha blitt fraktet Europa rundt i noe som vanskelig kan betegnes som annet enn organisert menneskehandel, havner han i boken på et kott over en belgisk bar. I mellomtiden har han blant annet prøvespilt i norske Follo – der han ikke ble vurdert som god nok. Ifølge boken er dette bare en av over 10 000 skjebner der unge gutter er fraktet fra Afrika til Europa i håp om å bli den neste store stjernen. Heller ikke Brann går fri. I boken nevnes klubben vår flere ganger som et mulig oppholdssted for John Obi Mikel og hans venner, da Chelsea, Rune Hauge og flere begynte å miste tilliten til Lyn og Morgan Andersen. I tillegg dukker historien om gambiske Momodou Cessay opp igjen. Cessay var svært ettertraktet som 16-åring i 2005. Sammen med blant annet Tijan Jaiteh kom han på prøvespill til Brann. Tanken var at Brann skulle plassere ham, Tijan Jaiteh og en gambier til på Åsane Folkehøyskole i påvente av at de ble gamle nok. Et opplegg som minner svært om Lys opplegg for John Obi Mikel.

Boken er deprimerende lesning. Det er vanskelig å finne lyspunkter i den moderne fotballens hunger etter kjappe penger og store prestasjoner. Bakmennene kommer i boken klart og tydelig frem. Menn som Rune Hauge, Peter Kenyon, Jerome Anderson og Richard Scudamore er blitt så mektige i fotballen at de tilsynelatende kan gjøre akkurat som de vil uten at det får konsekvenser. De er blitt så rike og mektige at fotballens organer ikke lenger kan eller vil gjøre noe. For Mikel endte det godt. For Lyn i tragedie. 10 000 unge spillere er lokket til Europa og dumpet.

Per Arne Flatberg

En fotballspiller som kan skrive

Arild Stavrum:
31 år på gress

Det er ikke hver dag tidligere fotballspillere gir ut romaner. Det skal vi nok være glade for, men Branns tidligere spiss, Arild Stavrum, viser med sin bok at noen fotballspillere kan ha noe å bidra med også i litteraturen.

Stavrum har begått en roman som er både underholdende og infam. Den er velorientert om garderobesnakket og hvordan det er å være profesjonell fotballspiller i Norge. Ikke minst er den boken for alle som hater både Molde og Molde FK. De er det mange av.

Stavrum skriver underholdende og morsomt. Innimellom henfaller han til klisjeer – både i karakterer og i språket. Det hindrer likevel ikke *31 år på gress* i å være en av bøkene fotballelskere bør finne under juletreet i år.

Per Arne Flatberg

100 år med tro, håp og kjærlighet

Den offisielle jubileumsboken er skrevet av Atle Nielsen, og er ment å være en hyllest til Sportsklubben Brann.

Formålet har vært å gi informasjon om klubben og den hundre år lange historien, og gi et innblikk i hva som gjør Brann så spesiell.

Boken tar oss med på en hundre år lang reise fra den spede starten i 1908, via gullårene på 1960-tallet, heistilværelsen på 1980-tallet og helt frem til det etterlengtede seriegullet i 2007. Hvert år har fått sin side i boken, der fotballelsesongen er oppsummert i korte trekk. Også de andre idrettsgrenene som har vært en del av Brann, er omtalt. Boken er krydret med flotte bilder og sider med artig kuriositeter (som det gjerne kunne vært enda flere av!). Sammen gir dette en artig reise gjennom Brann-historien, og her fungerer boken svært godt, selv om det nødvendigvis er mye som er utelatt, og tekstene mangler litt glimt i øyet.

Bakerst finnes en tilnærmet komplett samling av statistikk fra hvert eneste år. Krangler du med naboen om hvem som scoret i 5. runde i cupen i 1972, så har du muligheten til å sjekke opp i denne boken. Interessant, og kjekk å ha!

Boken forsøker også å gi et innblikk i det helt spesielle engasjementet rundt klubben, ved å intervju 100 personer med et forhold til Brann. Her må det være lov å stille seg spørsmål ved utvalget av intervjuobjekter. Altfor mange av svarene er kun tom prat, fra personer uten et nært forhold til klubben. I stedet for å plukke ut C-kjendiser som tilfeldigvis kommer fra Bergen, kunne forfatteren i større grad ha valgt ut supportere med historier å fortelle. Boken lykkes ikke godt nok i å få frem det unike ved fenomenet Brann, nemlig den tette relasjonen mellom byen og klubben, supporterne og laget. Innimellom dukker det likevel opp noen skikkelige gullkorn, som når Stig Holmås forklarer sitt forhold til Brann: *”Det har lite med hovve å gjøre. Det er fra øgebrynene og ner.”*

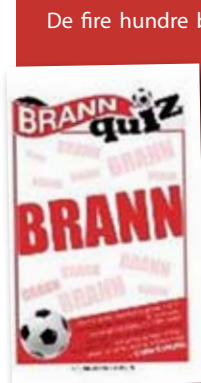
Uansett, jubileumsboken er alt i alt velykket med mye spennende innhold, satt sammen i et stilig og ryddig design, selv om den mangler det lille ekstra. Sannsynligvis en av de mest populære julegavene i Bergen i år.

Daniel Nygård

Quiz for alle

Jan-Erik Larsen:
Sportsklubben Brann quiz

Dette er spørreboka om Brann der mange ordinære supportere vil kunne få en følelse av at man faktisk vet ganske mye om klubben.

De fire hundre brannspørsmålene er delt inn i ulike tidsperioder, forskjellige lagdeler, trenere, utlendinger i klubben, overganger, titler, Europaspill og mye mer, og spørsmålene har varierende vanskegrad. Alle som leser dette, vil enkelt greie disse

to eksemplene fra kategorien lett blanding: Hva heter dagens supporterklubb? Hva heter supporterklubbens medlemsblad? (Du trenger ikke sende inn svar til redaksjonen! Riktige svar finner du på side 2.) Men nerdene får også sitt. Bare de færreste kan svare på hva en overbygget sittetribunebillett kostet på 1950-tallet. Alle som elsker anekdotestoff, får også sitt. Branns unikum, Jan-Erik Larsen, har satt sitt tydelige preg på spørsmålene. Kallenavnene er også rikelig representert, fra ”Kviten” til ”Ola fra Fana”.

Spørsmål og svar er oppdatert pr mai 2008, så dermed er allerede de første utdatert. Dessverre er det ikke bare 0–8-tapet for Kvik/Halden i 1916 som er riktig svar når det spørres etter Branns største cup-tap. Spørsmålet om navnet på Branns assistenttrener i 2008 vil for ettertiden framstå som et lurespørsmål.

For supporteraspirantene finnes det også et lite knippe supportersanger bakerst i boken. Og er du ikke tilfreds med brannspørsmålene, får du i tillegg hundre generelle fotballspørsmål. Boken er en del av en serie der alle tippeligaklubbene presenteres. Men for brannsupporterne er det bare denne som gjelder. Anbefales som julegave!

Åshild Samnøy

Det ligner ingen bergensgutt å slumre...

Nok en barkrakkartist fra Sjøboden (vil jeg tro) har snekret sammen en slags Brannsang. Øyvind Aasmul står bak en Brannsang som kom ut tidligere i høst, Brann i 100.

Sangen er en oppsummering av Brann sine første 100 år. Tanken er nok god, men Aasmul kommer skjevt ut fra avspark når han i første linje synger *«100 år det har nå gått, og laget vårt er helt på topp»*.

Ingen som har fulgt litt med vil si at Brann feiret den store bursdagen sin som et topp-lag.

Etter denne historieløse starten rusler og går sangen videre fra 1920-tallet via Kniksen til Mjelde og gullet fra i fjor. Gullkornene i teksten kommer tett, med denne som en personlig favoritt: *«Men så la Monsen stein på stein, og det kom bøttevis med regn»*. En observasjon det er umulig å argumentere imot!

Ellers fremstår Aasmul nesten som en rim-smed med tvangsanker. Det kunne kanskje vært en ide å frigjøre seg litt fra se-hvor-mange-setninger-jeg-kan-få-til-å-rime-fetisjen, og heller bruke litt mer tid på å finne ord som kunne hevet teksten. Det er gjennomgående fire rimord i de fleste versene, og det sier seg selv at åtte rimord på rad i refrenget (vel, syv rimord og et nødrim) ikke gir lyrikk i Nobel-klassen.

Denne sangen kommer ikke til å bli allemannseie. Hansatribunen kommer aldri til å synge *«Så slutt å slumre, ta te´ å humre, la kanonen dundre for Brann i hundre»*.

Og godt er det!

Leif Morten Nygård

Armann Björnsson (27) er ikke spilleren som skaper kontroversielle overskrifter. Kraftpluggen er mer opp-tatt av hardt arbeid enn kjendisstatus. Teknikken hans blir ikke så ofte bejublet, men selv de mest kritiske supportere kan vanskelig ta ham for manglende innsats. Når de fleste sviktet i Ventspils, var det Armann som scoret Branns avgjørende mål. Islendingen klager verken over skiftende roller på banen eller hyppig spill på andrelaget. I Branns utviklingsavdeling skamroses han for sine flotte holdninger og forbildefunksjon.

En treners drøm

For Armann personlig har årets sesong hatt både opp- og nedturer.

– Jeg startet sesongen med operasjon. Da var jeg langt nede. Det førte nemlig til at jeg mistet hele sesongoppkjøringen og kampene mot Everton. Men resten av sesongen har jeg fått spille flere kamper enn jeg regnet med, så slik sett har det vært en opptur for meg personlig.

Den svake Brann-sesongen vil Armann glemme fortest mulig. Han synes det er vanskelig å peke på årsakene. – Vi hadde nesten alle de samme spillerne. Noen har antydning at fjorårssesongen var for lang, men det skulle ikke spille noen rolle. Det må vi tåle, mener han. – Og så må vi tilbake til det vi var gode på i fjor, nemlig å nullstille oss foran hver kamp.

Må vise oss fra en bedre side

– Vi må prøve å ta med oss det positive fra de par siste kampene inn mot neste sesong. Vi var riktignok heldige mot Vålerengen, men tross alt handler det om å score mest mål. Og mot Stabæk var vi gode. Jeg føler at vi var på riktig spor i disse kampene, sier Armann.

Den sympatiske islendingen er ikke typen som dveler ved tilbakelagte nederlag. – Nå må vi riste det av oss og fokusere på neste sesong. Vi er allerede i gang med opptrening. Alle spillerne er innstilte på å vise seg fram for en ny trener. Dessuten skylder vi publikum å vise oss fra en bedre side neste sesong. Det kan ikke gå 44 år til neste branngull, slår han fast.

– Det er aldri kjekt når en trener skiftes ut, mener Armann og legger til at han synes det er urettferdig å kaste skylden på Mons [Ivar Mjelde] for den dårlige sesongen. – Vi er 22 spillere som må ta vår del av ansvaret.

Armann Björnsson (27) kommer opprinnelig fra Hornafjörður, en liten by med 2000 innbyggere på østsiden av Island. Fra han var liten drømte han om å spille fotball, og som 18-åring flyttet han til Reykjavik på grunn av fotballen.

I Hornafjörður kjenner de fleste hverandre. Armann forteller at når han er hjemme på besøk, stiller han fortsatt på trening med gamleklubben. Barna i hjembyen spør han også om å trene dem, noe han koser seg med.

Vant til hardt arbeid

– Hvordan har det seg at et lite land som Island har så mange fotballproffer?

– På Island er det nesten ingen som er fotballspillere på heltid. De fleste jobber fra åtte til seks. Deretter er det fotballtrening fra sju til halv ni. I helgene er det både trening og kamp. Når man også skal spise, sove og være med familien, blir det ingen fritid. Min eldste datter så jeg nesten bare sovende det første året. Fotballspillere

har heller ingen ferie. Siden islendinger er vant til å jobbe hardt, tar man med seg den innstillingen inn i fotballen. Det er denne stå-på-holdningen som har gitt islandske spillere et godt rykte, tror Armann.

Han ønsker ikke å henge ut noen, men tror mange unge, norske spillere er altfor godt vant. Den norske talentutviklingen legger veldig mye til rette. Om fotballtalentene ikke går på skole, har de veldig mye fritid. – Meg har det i alle fall gjort godt å måtte jobbe for det jeg ville oppnå, mener Armann som har en fortid som snekker.

– A-lagsspillerne bør bidra

– Brann 2-treneren skryter over holdningene dine når du er sammen med utviklingsspillerne. Er du bevisst på å være et forbilde overfor de unge spillerne?

– Jeg liker best bare å være meg selv. Når jeg kommer inn i denne gruppa, kan jeg ikke tenke at dette er bare Brann 2. Jeg selv kommer fra A-laget, og da bør jeg ha noe med meg, noe positivt å bidra med. Kvalifiseringskampene viste at de unge spillerne ikke er så vant å spille under press. Som A-lagsspiller er dette noe som vi har opplevd mange ganger, påpeker Armann.

Selv om opprykket glapp denne sesongen, understreker han hvor viktig det er både for de unge spillerne og for A-lagsreservene at Brann 2 raskest mulig kommer seg opp i 2. divisjon. Det virker i alle fall som Armann vil gjøre det han kan for å bidra til dette. Han har gledet seg over utviklingen mange av ungguttene har vist denne sesongen og håper og tror mange kan bli gode spillere.

Armann kan heller ikke få fullrost Helge Nilsen nok for den måten han tar imot A-lagsspillere som bidrar i enkelte kamper. – Han er en kjempeperson som utstråler glede og positivitet – ja, bortimot omfavner deg. Dette gir oss lyst til å gi litt ekstra for han, tror Armann.

Vil gjerne trene mer

Armann har fått med seg debatten om hvorvidt brannspillere har en toppidrettskultur. Han mener de fleste stort sett tar inn over seg at kosthold og hvile er viktig, men vil ikke utelukke at enkelte spillere kunne trent litt mer. Selv synes islendingen at det nesten kan bli i meste laget med hvile av og til og hadde ikke hatt noe imot litt mer trening.

– Media har fokusert mye på Azars bekymring for vekslingen mellom midtstopper og spiss, men det har aldri vært noen klager fra din side?

– Jeg liker ikke å klage. Jeg er ikke sånn. Når jeg får en oppgave, tenker jeg bare på å fullføre den best mulig. Azar har lyst å spille midtstopper. Han er god i begge posisjoner, men han må velge selv sammen med den nye treneren. For min del er det viktigere å

Armann Smári Björnsson

Født: 7. januar 1981.

Status: Gift med Gudrun; far til Andrea (4) og Elin Birdna (4 mnd).

Til Brann: Tre måneder på utlån høsten 2002. Returnerte i august 2006. 54 kamper og 14 mål.

Kontrakt: Ut 2009.

Tidl. klubber: Sindri, Lillestrøm (lån), Valur, Hafnarfjörður.

Landskamper: 3 kamper og 1 mål.

Meritter: Seriegull med Brann 2007; seriegull med Hafnarfjörður 2004 og 2005.

Armann Björnsson setter pris på å kople av med familien som alle sammen stortrives i Bergen. Her er han sammen med eldstejenta Andrea (4).

få spille fotball enn akkurat hvilken posisjon. Jeg liker begge deler. Så lenge jeg får en god treningsuke før kampen, er det ikke noe problem for meg å skifte roller.

Armann har ingen spesielle garderobertualer før kamp. Men synes han det gikk bra i forrige kamp, er han nøye med å bruke de samme skoene også neste gang. – Men først og fremst prøver jeg å gjøre mitt beste.

Beskjeden spiller

– Hva er dine sterke sider som fotballspiller?

– Kan du ikke spørre noen andre om det. Jeg kan ikke svare på det selv. Armann virker brydd og forklarer det med at han er ikke sånn at han får seg til å si at han er god til det og det...

Men Armann har i alle fall rukket å få med seg en del kamper på det islandske landlaget, og han synes det er spesielt å spille med flagget på brystet. – Det er en god følelse å bli tatt ut til å representere landet sitt, synes han. – Eneste ulempen er at det blir noe

Hauge om Armann:

d12m har bedt fungerende branntrener Robert Hauge om å kommentere Armann som spiller: – Armann Björnsson er en treners drøm som type. Han går foran i væremåte og når det gjelder å ta et tak. Han er også en anvendelig spiller siden han kan spille både spiss og midtstopper. Han bør nok etter hvert spesialisere seg i en av rollene. Han har vært heldig med genene og har en vanvittig fysikk. Kanskje han er litt for snill? Han kunne av og til vært litt tøffere. Om han hadde kombinert en positiv råskap med fysikken sin, var det ikke mange som hadde stoppet han.

ekstra reising, men fotball er i grunnen en reisejobb, erkjenner han.

– Finanskrisen i høst har rammet Island hardt. Hvordan berører den deg?

– Verken min eller Gudruns familie er rammet bortsett fra høyere pris på mange varer. Men jeg kjenner folk som sitter med store lån på boligen, og jeg er virkelig lei meg på deres vegne. Men jeg synes ikke synd på de som har skapt problemene og selv tapt på det, sier Armann og fortsetter: – Vi er ikke mange på Island, så nå gjelder det at vi står sammen for å arbeide oss ut av krisen.

Skryter over supporterne

Fra Armann var i Brann første gangen i 2002 til han kom tilbake i 2006, merket han godt at klubben var blitt bedre og større. Og han setter stor pris på supporterne. – Vi hadde gode supportere på Island, men her er det langt flere. Brann har de beste supporterne jeg har sett, påstår Armann og berømmer stadionpublikum for støtte både i medgang og motgang.

Både han selv og familien trives godt i Brann og Bergen. Datteren Andrea bolter seg hjemmewant på Stadion, og pappa Armann synes det er godt å kunne ha mye tid til barna. – Det betyr veldig mye for meg å ha familien her. Det er fint å ha noen å gå hjem til. Barna gir meg avkopling fra fotballen, noe som er særlig viktig i motgang, mener han.

Åshild Samnøy

Foto: Bernt-Erik Haaland

Gode, gamle Brann

Endelig er de tilbake. Gode, gamle Brann. Slik vi kjenner og elsker klubben vår.

Mjelde-perioden vil stå igjen som en historisk parentes. Det var årene Brann tilsynelatende prøvde å være Rosenborg. Kun de kløktigste kunne se bak resultatene, at det hele var en del av en mer langsiktig plan. Merkevarer Brann kunne tas et steg videre.

Vi er skapt for skandaler, meningsløse oppsigelser, krangling for åpne dører, intriger og bratte stup fra den tarpeiske klippe.

Årets sesong var rett og slett et deilig skritt tilbake til normalen.

Det begynte i grunnen å bli litt kjedelig. Jo da, det var stas å vinne cupen i 2004, men litt uvirkelig og litt lite oss. Det hadde vært så mye mer riktig å tape finalen etter å ha rundspilt Lyn. Og 2007-sesongen var jo stas, men ble etter hvert ganske rar. Vi forventer at Brann skal knekke sammen. At noen overraskende seire følges av noen minst like overraskende nederlag. Det er noe grunnfestet i Brann dette. Å heve forventningene for så å knuse dem dypt og inderlig.

Som jeg savnet det i fjor. Kun i Lyn-kampen borte gjorde Brann et hederlig forsøk på å være Brann. Først i ettertid skjønner jeg. Det å vinne serien i fjor var bare en djevelsk kløktig plan i god Brann-ånd. Bygg opp forventningene for så å knuse dem dypt og inderlig. 2007 var ikke viktig i det hele tatt. Det var 2008 som var kronen på verket. Det som viste oss det gode, gamle Brann. Takk, Brann. Klubben min er tilbake!

Per Arne Flatberg

Foto: Bernt-Erik Haaland

Nesten var ikke nok

Brann 2 gikk suverene gjennom 3. divisjon avdeling 15 med 79–27 i målforskjell og totalt 59 poeng og bare ett tap. Men da laget skulle spille to kvalikkamper mot Stord, vinneren av avdeling 14, gikk det galt.

15.09: Brann 2–Askøy 5–1

Brann 2 ledet 4–0 til pause etter en flott førsteomgang. To scoringer hver av Trond Fredrik Ludvigsen og Ronny Skjelde avgjorde i realiteten kampen. Dermed ble det litt lavgir i andre omgang. Askøy reduserte før junioreren Markus Bjørkheim scoret for Brann.

19.09: Vadmyra–Brann 2 0–0

Denne kampen ble faktisk første og eneste gang gjennom sesongen at Brann 2 gikk målløse av banen. Det ble de brente sjansers kamp på kunstgressbanen i Bergen vest, men Brann 2 var nærmest seieren. Cato Guntveit og Matias Møvik spilte hele kampen, Tijan og Robbie halvannen omgang.

29.09: Brann 2–Tertnes 3–1

Tre runder før slutt avgjorde Brann 2 kampen om å vinne avdelingen. Nå var det ikke lenger den minste teoretiske mulighet for at Austevoll kunne ta igjen forspranget. Matias Møvik scoret selv det første og ga assist på 3–0-scoringen som Markus Bjørkheim satte inn. Sandrino Arenas signerte Brann 2 sitt andre mål. Mosten Iversen gjorde en god kamp i mål. A-troppen var representert ved Birkir Mar Sævarsson (en omgang), Tijan Jaitteh, Matias Møvik og Tore Kannelønning.

08.10: Lyngbø–Brann 2 4–4

Mange av de unge Brann 2-spillerne hadde spilt kamp dagen før og vært med å sikre opprykk for juniorlaget. Dermed var det en del trøtte bein på banen. Med et rent junior- og guttelag tok Brann 2 ledelsen to ganger ved Muhammed Kanneh og Markus Bjørkheim. Men så ble Brann 2 redusert til ti mann før kampen var halvpilt da keeper Morten Iversen handset utenfor 16-meteren og fikk rødt kort. Lyngbø var oppe i en 4–2-ledelse før en god og rutinert Cato Guntveit kom ungguttene til unnsetning de siste 25 minuttene. Han serverte Ronny Rojas og Markus Bjørkheim slik at Brann 2 berget det ene poenget.

Målscorere for Brann 2 (inkl. kvalikkampene)

Trond Fredrik Ludvigsen:	19 mål
Matias Møvik:	13 mål
Preben Johansen:	11 mål
Ronny Skjelde:	6 mål
Markus Bjørkheim:	5 mål
Yaw Amankwah og Cato Guntveit:	4 mål
Anders Næs, Vegard Karlsen og Muhammed Kanneh:	3 mål
Sandrino Arenas, Erik Huseklepp og Nicolai Misje:	2 mål
Armann Björnsson, Tore Kannelønning, Michael Twaite og Ronny Rojas:	1 mål

11.10: Brann 2–Loddefjord 2–0

Med et tidlig og et sent mål fra Muhammed Kanneh kunne Brann 2 hale seieren i lang i sesongens siste kamp i 3. divisjon. Det var stort sett ungguttene som måtte ta ansvar, men Johan Torbjørnsen vaktet målet hele kampen på grunn av Morten Iversens karantene, og Cato Guntveit bidro med mye klokskap på midtbanen siste del av andre omgang. Også denne kampen måtte Brann 2 avslutte med ti mann da Daniel Gaal fikk rødt kort bare ti minutter etter han var byttet inn.

1. kvalifiseringskamp 18.10: Brann 2–Stord 1–0

Brann 2 hadde hele sesongen spilt sine kamper dagen etter A-laget, men da opprykkskvalifiseringen stod for tur, klaget Stord seg til to lørdagskamper. (Først var Branns 2 sin hjemmekamp nemlig satt opp mandag etter Stabæk-kampen.) Dermed mistet i realiteten Brann 2 sin hjemmekamp. Færre A-lagsspillere ble disponible, og kampen måtte flyttes til Varden Amfi. Andrelaget startet kampen med kun tre seniorspillere (Armann Bjørnsson, Trond Fredrik Ludvigsen og Johan Torbjørnsen), syv juniorer (inkludert Matias Møvik) og unge Anders Næs som eneste guttespiller. Stord var nærmest scoring i første omgang, og to mål ble annullert for offside. Stord skaffet seg få nye tilhengere ved et stadig mer grisete spill. Da Matias Møvik ble grisetaklet og måtte forlate banen, ble Stord redusert til ti mann, noe som var helt på sin plass. Flere andre av Branns unggutter fikk hard medfart. Mange av ungguttene spilte med litt høye skuldre og ble litt stresset. De slet med å sette sjansene, og først på overtid ordnet Ludvigsen 1–0-seier på straffespark.

2. kvalifiseringskamp 25.10: Stord–Brann 2 3–1

I kraftig regn og sterk medvind fikk Stord to scoringer i første omgang og havnet i fører-setet. Det hjalp ikke Brann at Yaw Ihle Amankwah måtte ut med skade før pause, men mange av ungguttene spilte under sitt vanlige nivå. A-lagsspillerne greidde heller ikke prege kampen, og Stord var best i det meste. Hjemmelaget gikk opp til 3–0 før Brann 2 reduserte ved Vegard Karlsen. Dessverre ble det bare det ene målet, og branngjengen

Preben Johansen i duell med en Stord-spiller i første kvalikk-kamp på Varden Amfi. Bak ser vi Vegard Karlsen.

måtte returnere til Bergen etter å ha misset opprykket med bare ett mål for lite. Utrolig bittert!

Åshild Samnøy og brann.no (med tillatelse)

Derfor glapp opprykket

Opprykk for Brann 2 var et av målene for utviklingssjef Odd Einar Fossum før denne sesongen. Det glapp på målstreken. d12m ber han evaluere sesongen.

Hovedmålet for utviklingsavdelingen er å utvikle A-lagsspillere til Brann. Et viktig ledd i dette er kamparenaen, og da var opprykk til 2. divisjon et viktig delmål, forklarer Fossum og legger ikke skjul på at der er skuffende.

Odd Einar Fossum

perioden og gikk gjennom sesongen med bare ett tap, og tapet kom med en god del A-lagsspillere på laget.

– Hvorfor glapp da opprykket?
– Det er en blanding av flere ting. De unge spillerne våre ble preget av stundens alvor. Dessuten fikk vi ikke utnytte godt nok de A-lagsspillerne som var spilleklare (dvs. hadde spilt mange nok kamper med Brann 2, red.anm.). Det ble avgjørende at Cato [Guntveit] ikke spilte kvalikkampene. De to på midten, Anders Næs og Vegard Karlsen, er henholdsvis 16 og 17 år, og de hadde hatt godt av en rutinert spiller som Cato sammen med seg.

– Formidabel jobb

Men Odd Einar Fossum gjentar at det har vært gjort et fantastisk stykke arbeid med andrelaget. – Dessuten kvalifiserte juniorlaget seg suverent til junior elite. Også rundt denne gruppa har det vært gjort en formidabel jobb, og de beste guttespillerne har fått prøve seg på juniorlaget. Guttelaget vårt handler om spillerutvikling. Vi ble nummer tre i serien, og resultatmålet er å holde seg i gutter elite. Her får dessuten de beste småguttesspillerne prøve seg.

Odd Einar Fossum arbeider med å rekruttere nye, unge talenter inn i Branns utviklingsarbeid. – Vi prøver å lage et enda bedre og mer helhetlig opplegg inn mot 2009. Spillerne er på Fotballgymnaset i Åsane om dagen og trener med Brann 2 om kvelden, og Helge Nilsen binder disse to arenaene sammen. Slik håper vi å påvirke de unge spillerne. Målet vårt er at til neste år vil de fleste av de beste juniorspillerne i regionen spille i Brann, forklarer han og legger til at dette blir ikke lett siden en del av dem al-

lerede har et kamptilbud i 2. divisjon. – Da vil det føles som et tilbakesteg for dem å spille tredjedivisjonsfotball, selv om jeg mener at det samlede tilbudet er klart best i Brann.

Han forklarer opplegget for neste år. – I tillegg til det faste opplegget på gymnaset og med Brann, planlegges det følgende andre arrangementer: Color Line cup i januar med matching mot Nordens beste juniorer; treningsleir i februar–mars; turnering i Ålesund i april; NM; Jet-cup i juli og turnering i Bergen i november.

Langsiktig arbeid

– Vil Brann ha tålmodighet nok til å takle motsetningen mellom langsiktige og kort-siktige resultater?

– Dette er den store utfordringen. Jeg sier det ofte: Tro ikke at vi får fram unggutten som går rett inn på A-laget neste år. Det kan selvsagt skje, men da er det ikke på grunn av denne satsingen. Vår satsing har et 3–5 års perspektiv, poengterer Fossum.

– Vi ønsker å innprente en toppidrettskultur i den unge gruppa og håper denne kulturen over tid vil forplante seg både internt i vår egen klubb og videre rundt i Hordaland fotballkrets, forteller Fossum.

Uten å si det direkte, gir dermed utviklingssjefen Ola Jøsendal rett i vurderingen han målbar på TV2 tidligere i høst om at en del av Branns A-lagsspillere har mye å gå på for å utvikle en toppidrettsmentalitet.

Brann og fotballkretsen

Fossum forteller også hvordan Branns utviklingsavdeling i samarbeid med Hordaland fotballkrets vil tilrettelegge et opplegg for de beste i 1993-, 1994- og 1995-årgangene. Hver mandag vil vi samle de beste 1994- og 1995-spillerne til felles trening i Vestlandshallen. Tirsdagen er det 1993-årgangens tur. Onsdagen vil det bli regionale samlinger for 1994-årgangen hver fjerde uke fire steder i fylket.

– Branntrenerne vil delta på disse samlingene, og vi håper at de skal bidra til å spre toppidrettskulturen. Det handler om treningsmengde og treningskvalitet, intensitetsstyring og ikke minst 24-timers-utøveren. Å lykkes som toppidrettsutøver handler nemlig ikke bare om trening, men også om hvile, kosthold og riktig forhold til rusmidler, slår Fossum fast.

Åshild Samnøy

Foto: Rune Nilsen og Per Wie

Kristian Wesetvik er en av ungguttene som Branns utviklingsavdeling har forventninger til.

Etter å ha vært glemt en periode, satser Brann igjen på de yngre spillerne.

Branns viktigste fokus er naturlig nok A-laget. Da Brann før 2006-sesongen bestemte seg for i praksis å legge ned juniorlaget og slutte å satse på andrelaget var det en konsekvens av denne tanken. I ettertid er det lett å se at dette var helt feil tenkning og kanskje var det noe av det dumme Per Ove Ludvigsen gjorde i sin tid som sportslig leder i Brann.

UEFA-krav

Det er vanskelig å si hva som har vært tungen på vektskålen og har fått Brann til å endre oppfatning rundt ungdomssatsingen. Branns utviklingssjef har nevnt kravene fra UEFA om egenutviklede spillere som en viktig del av dette. Også økonomi er viktig for satsingen på unge spillere. Selv om spillermarkedet for norske spillere utenlands har tørket noe inn de siste årene, blomstrer det nasjonale markedet, og egenutviklede spillere kan selges for gode summer. Kanskje er det også så enkelt at det er viktig for Brann å være et lokomotiv for fotballen i hele regionen? Uansett bakgrunn ble det satt i gang en kraftig forbedret satsing i år.

Middels juniorsesong

Det har vært en middels sesong for Branns yngste. Brann 2 vant sin avdeling, men feilet i kvalifiseringen til andredivisjon. Juniorlaget ble nummer tre i førstedivisjonsavdelingen, men rykker opp til Junior Elite. Da får de i det minste matching på høyeste juniornivå. Verre er det at de røk ut av cupen allerede i første runde. Det gir et forstemmende bilde av at Branns juniorlag har en lang vei å gå før de igjen kan være blant landets beste. Branns juniorer har hatt et tøft

opplegg i år. Mange av spillerne trener mer enn A-laget. De har spilt både på Brann 2 og juniorlaget, og i en del tilfeller er guttespillere hentet opp på juniorlaget. Tanken bak er å få god matching for de beste på hvert nivå. Det er viktig for å få frem gode spillere, men likevel en praksis som bør vurderes hvis målet også skal være å bygge et godt lag. For 2009 forventer vi at juniorlaget stabiliserer seg i toppen av den lokale junior elite-serien, og kommer en god del steg lenger i cupen.

Yngre

For guttelaget ble det også en middels sesong. Også her ble det en tredjeplass i serien. På dette nivået bør det handle mye om å gi guttene et bra miljø samt å gi muligheter til de som har talent og er villige til å satse. At flere guttespillere har hevdet seg bra på juniorlaget, er et positivt element. Neste år forventer vi at guttelaget fortsetter å utvikle gode juniorspillere og dominerer den lokale serien.

Symptomatisk nok for de yngre lagene, var det ingen Brann-lag i finalene i årets Brann-cup. Juniorene og de eldste småguttene kom til semifinalen, mens guttelaget kom til kvartfinalen. Det er ett av mange tegn på at Brann fortsatt har et langt stykke vei å gå før rekrutteringsarbeidet er der det skal være igjen.

Slik det er nå er Brann sportslig sett mindre attraktive enn Fana, Løv-Ham og en rekke andre klubber i Bergen og resten av fylket for talentfulle fotballspillere. Det bør være et mål for Brann å være dominerende i aldersbestemt fotball lokalt og nasjonalt, samt å ha et bra andredivisjonslag. Det kommer til å ta noen år før vi er der. Det ligger også i Branns planer.

Per Arne Flatberg

Foto: Rune Nilsen

Branns arbeidsvillige vinnartype

2008-sesongen har ikke vore noko høgdepunkt for Brann. I eit lengre perspektiv kan året bli hugsa som det året då fotballtalentet Anders Næs kom til klubben.

Ungguten er for tida einaste brannspelar på aldersbestemte landslag (inntil Bjarte Haugsdal signerte) og var nyleg på Island og medverka til at G-16-landslaget kvalifiserte seg for EMs mellomspel. Sjølv om han kom inn som innbytar og berre spela 25 minuttar, fekk han bestemannsprisen.

– Kven er Anders Næs?

– Eg er ein 16 år gammal gut frå Rosendal som elsker å spela fotball. Eg er vakse opp med fotballen, fortel ungguten og vedgår at han har spela fotball omtrent frå før han kunne gå.

Ingen "tapparar"

– Korleis har du vorte teken imot i Brann?

– Eg har vorte teken godt imot både av spelarar og trenarar. Eg likar miljøet og synest eg har glidd godt inn. Her er berre positive folk – ingen "tapparar", seier unge Næs. Uttrykket har han lært på landslaget, og han forklarar at det er slike som tappar energi frå fellesskapet – i motsetning til å vera påfyllarar.

– Korleis opplevde du å tapa opprykkskvaliken med Brann 2 mot Stord?

– Det var ufatteleg bittert, og eg var utruleg skuffa. Her hadde me berre tapt ein kamp heile sesongen og spela så bra i mange kampar, og så greidde me ikkje prestera betre når det skulle avgjerast!

Fossum om Anders Næs:

– Anders Næs er en unggutt med potensiale. Han har en del klare styrker som gjør at han kan nå langt, sier Branns utviklingssjef Odd Einar Fossum og konkretiserer at Næs har sterk fysikk, ok basisferdigheter, en flott personlighet og en utpreget vinnervilje. – Han har i det hele veldig positive egenskaper, men også noen hvalpefakter som han må vokse av seg, smiler utviklingssjefen.

Han forklarar nederlaget med at dei var eit ungt lag med manglande rutine. På midtbanen var snittalderen 17 år. – Eg var i alle fall skuffa over at me ikkje fekk med oss Cato frå A-laget. Hadde me hatt han på midten, så trur eg me hadde greidd det.

– Forskjell på innstilling hos A-lagsspelarane

Men Anders Næs har ikkje mist motet. Han skal gjera alt han kan for at opprykket skal sikrast neste år. – Eg håpar at A-lagsspelarane som kjem ned og hjelper oss, har den rette innstillinga, seier han og forklarar at det er forskjell på kva bidrag A-lagsspelarane yter inn mot andrelaget. – Somme er bitre for at dei ikkje har fått spela på A-laget.

– I år har Cato, Armann og Kenneth hatt ei fantastisk innstilling. Dei har teke kampene med Brann 2 like alvorleg som ein vanleg brannkamp. Det er kjekt å ha slike påfyll. I tillegg er dei utruleg hyggelege folk, forklarar han.

– Kva er din styrke som fotballspelar?

– Duellstyrke, vinnarvilje, leiaregenskaper, pasningsspel. Anders Næs er snar å leggja til at alle desse områda er likevel også

noko han må jobba meir med. – Eg har forbetringspotensiale på absolutt alt, understrekar han.

Siktar mot A-troppen innan to år

– Kva er ambisjonane dine?

– Eg har som mål å vera i Branns A-tropp innan to år.

Og Anders Næs veit godt kva som skal til for å realisera målet: – Trening, søvn og eting!

Som elev ved fotballgymnaset i Åsane og fast i Brann 2-troppen har Anders to treningsdagleg. Ungguten vart heilt overgitt i møte med treningsprogrammet for A-laget. Han meiner han ikkje burde hengja såpass med på A-lagstreningane som han har gjort. – A-laget har berre ei dagleg fellestrening, og den er ofte for slapp. I tillegg har han inntrykk av at mange spelarar følgjer for dårleg opp eigentreninga. – Kanskje Mons har vore litt slapp med dei, men eigentleg skal ikkje spelarar på dette nivået trenga behøva å ha nokon som passar på at dei trenar nok, meiner han.

Betre enn A-laget

Han har nyleg høyrte Ola Jøsendal undervisa om kosthald og skjønar at han bør leggja lista høgare enn Branns A-lagsspelarar. – På ein skala frå ein til ti der ti er beste notering, ligg kanskje eg på midten, men A-lagsspelarane ligg i snitt på ein trear, fortel ungguten.

Det å få nok søvn, er førebels ikkje noko problem for fotballtalentet. – Eg er såpass utsliten når kvelden kjem at det regulerer seg sjølv.

Anders bur saman med mor si på Kråkenes og har difor nokså lang skuleveg til Fotballgymnaset i Åsane. – Eg dreg heiman frå klokka sju og kjem heim frå skulen ca kl 1630. Eit kvarter seinare dreg eg på trening og er først heime att i åttetida.

Han kosar seg både på skule og trening og synest han har det knallkjekt. Likevel er han klar over at han ofrar mykje for fotballen. – Venner, kjærast og familie – det vert ikkje mykje tid til slikt. Men eg er villig til å betala prisen, slår Anders Næs fast.

Åshild Samnøy

Øyeblikket

Noen episoder husker vi bedre enn andre fra 2008-sesongen:

Åshild Samnøy:

Birkir juble for årets vakreste mål på Stadion.

Per Arne Flatberg

Huseklepp og Brann spilte sin beste kamp for sesongen hjemme mot Deportivo.

Bortesigrane mot Viking og Vålerengen var to godbitar med mykje søtsmak i ein mistrøstig sesong. Stadions vakraste var Branns angrep mot FC Lyn der halve laget var involvert i ei kjapp og presis kontring som enda med Birkirs første Brann-mål.

Men sjølve "øyeblikket" kom under EM. Eg hadde Brann-abstinens og drog på Nymarksbanen for å sjå korleis unggutane våre på Brann 2 greidde seg mot Lyngbø. A-lagsspelarane var på treningsleir, så einaste støtte frå det haldet var Michael Twaite (hugsar de han?) på veg tilbake til Australia.

Ti minuttar ut i andre omgang leia unggutane våre 3–0. Der og då verka kampen avgjort. Men slurv skjer i alle aldersgrupper. Lyngbø kom inn att i kampen, og to minuttar før full tid hadde Lyngbø utlikna. Helge Nilsen henta inspirasjon frå Tyrkia sitt overtidsmål i kvartfinalen mot Tsjekkia nokre dagar før. – Husk Tyrkia, gutar! ropte han frå sidelina, og unggutane fossa i angrep.

I det tredje overtidsminuttet var Brann 2 på full fart framover då Lyngbø braut ballbana og laga innkast. Knut Iversen tok ansvar som ballgut og sikra branngutane eit kjapt innkast. Klikk-klakk, og 20 sekund før tilleggstida var ute, sat ballen i mål. Den sigeren smakte!

Leif Morten Nygård

Helstad sin sorti er øyeblikket denne sesongen.

Daniel Nygård

Brann og Huseklepp viste glimt av fjorårets storhet i kampen mot Deportivo.

Hva i all verden kan man velge av øyeblikk for denne sesongen? Eventuelle positive opplevelser har for lenge siden blitt fortrent av dårlige kamper, forgjeves jakt på en ny spiss og i skrivende stund tilsynelatende like mye ørkenvandring når det gjelder å finne ny trener. Jeg synes dog å huske en borteseier i Stavanger som smakte veldig godt. Jeg husker en absurd situasjon i Marseille der vi ble sperret inne som kveg før kampen. Jeg husker en god hjemmekamp mot Deportivo. Men øyeblikket denne sesongen må være da Brann solgte Helstad. Og stort mer er det ikke å si om den saken...

Sportslig; helt klart hjemmekampen mot Deportivo. Egentlig litt typisk Brann å se ut som en ansamling av pensjonister mot Molde, Aalesund og Ham-Kam, for så å forvandles til et topplag som spiller ball i hatt med Deportivo La Corona. Jeg ble så revet med at jeg til og med hev meg på en karaoke etter kampen. Det gikk ikke like bra, kan man si, men det var uansett en god kveld! Utenomsportslig må det være turen til Liverpool i februar. Som de fleste andre hadde jeg gitt opp håpet om avansement etter hjemmekampen, og gikk inn for å ha det mest mulig gøy. Det målet ble nådd; turen inneholdt mye og god mat, mer drikke, engasjerte samtaler med engelskmenn, og et herlig liv på tribunen og i byen etter kampen."

Foto: Bernt-Erik Haaland og Rune Nilsen

Endelig kommer den nye gressmatten

Til vinteren fortsetter arbeidet med nye Brann Stadion, og den 12. mann har sett nærmere på utbyggingsplanene.

Først ut er selve banen. Den nåværende gressmatten er mer eller mindre den samme som lå der i 1919, og er den siste jordbanen i Eliteserien. Dette gjør at banen ikke lenger holder den kvaliteten som kreves på toppnivå. I løpet av vinteren skal det legges en helt ny gressmatte, og denne vil ha langt bedre drenerende egenskaper i tillegg til undervarme. Banen vil også senkes en halv meter i forhold til dagens spilleflate

Kunstgress langs linjen

Som første Stadion i Norge har Brann fått tilatelse til å legge kunstgress helt inntil side-linjen. Terje Reistad, daglig leder i Brann Stadion AS, mener dette vil være en forbedring, både for spillere og dommere.

– Tiden da linjedommerne løp til anklene i søle er forbi. Spillerne vil også bruke kunstgresset til oppvarming, forteller Reistad.

Av andre endringer nevner han at det skal settes opp en ny storskjerm mellom Klokkesvingen og Gamle Sitte, som blir den største i Norge. I løpet av året skal også Bataljonen få ny inngang til Hansatribunen.

Ny inngang for Bataljonen

– I sommerpausen er det planlagt at vi skal etablere en åpning fra kulverten, nedre del

på Frydenbø, og inn i tribunen. Adkomsten til Bataljonen vil da gå gjennom det som nå er Frydenbø Corner. Selv om dette ikke er endelig uttegnet tror vi dette blir et løft for Bataljonen, der tilbudene vil bli bedret i forhold til dagens situasjon, mener Reistad.

I løpet av 2009 starter arbeidet med å tette svingen mellom Hansa og SPV. I tillegg til å øke kapasiteten skal dette gi flere garderobes til medieavdelingene, og bedre forholdene for medieavdelingen.

Flere VIP-plasser

Tilslutt står søndre langsida for tur, men Terje Reistad vil ikke si for mye om byggstart og innholdet i tribunen før reguleringsplanen er vedtatt. Men han avslører at Brann vil ha VIP-fasiliteter også i denne tribunen for at utbyggingen skal bli lønnsom.

– Selv om nok mange mener at det blir vel mye VIP-plasser kan vi trøste med at tilskuerkapasiteten for ordinære tilskuere vil øke, samtidig som VIP-konseptene gjør det mulig å satse sportslig uten at billettprisene for den jevne supporter blir urimelig høye.

På spørsmål om hvordan finanskrisen påvirker utbyggingen på Stadion, svarer Reistad slik:

– Jeg har ikke så lyst til å si så mye om finanskriser og økonomi ut over at vi har sikret hoveddelen av lånet vårt, og at vi på den måten ikke står i fare for å få rentekostnader vi ikke tåler. Men som alle andre; vi merker det.

Terje Reistad, daglig leder i Brann Stadion AS, lover supporterne ny storskjerm til 2009-sesongen.

EM til Stadion?

Dersom Norge og Sverige bestemmer seg for å søke på å få arrangere EM i 2016 blir Bergen en av arrangørbyene. Hvis UEFA holder fast ved dagens minimumsgrense for kapasitet på arenaene, 30 000, er det mulig å få til med midlertidige løsninger på dagens Stadion. Dersom denne grensen blir hevet må det tenkes nytt, men Reistad uttaler at Brann og politikerne i Bergen er positive.

– Et eventuelt EM i 2016 vil bli en fantastisk opplevelse for Brann, supportere og hele Bergen!

Daniel Nygård

Foto: Bernt-Erik Haaland og brann.no

Alle må gå!

Det var siste heimekampen for i år. Det var avskjedens time. Og det var som ein sa til meg: "Det er ei tid for alt." No var det tid for å ta farvel med Robbie, som etterlet seg fantastiske minne om mål, smarte bevegelsar. Og ikkje minst ein liten plugg av ein navnebror. Robbie. Pur fotballintelligens på sitt vesle, lett grånande og likevel storslegne vis.

Fortente applausen

Og Mons...Ivar...Mjelde. Eg høyrer til den gruppa som meiner at vi vann seriegull i fjor på tross av, og ikkje på grunn av, Mjelde. Som aldri har møtt han, men likevel ser at han sikkert er ein strålende fin fyr. Som meiner at han må då kunne ha ei anna rolle i klubben enn trenar? Som synest han burde sett at Charlie Miller er eit fotballgeni. Som har mora meg over ein utømeleg klisjébank i kampfintervju. Som lo meg fillete av kommentaren "I don't think you can the rules" til Røsler. Der og då klatra Mons over klisjeane, og greidde å skape noko originalt, samstundes som han kledde av alt som heitte fotballfagleg fjernsynsspråk. Det var definitivt eitt av mannen sine verkeleg store augneblick. (Men ein ting har eg alltid lurt på i ettertid: Kvifor snakka du ikkje til Røsler på tysk, Mons? Dåke begge meistarar vel det betre enn engelsk?) Vel, eg har meint at Mjelde har mangla det meste av taktisk gangsyn. Eg har reve meg i håret over laguttak. Og eg har meint at han burde gå. Lenge. Min mann vil uansett heite Teitur Thordarsson, liksom. Eller Per Ove Ludvigsen... No hadde eg fått det som eg ville. Mjelde skulle gå. Var det ikkje motsetningsfylt, dette? Jauvisst. Ingen kan ta frå Mjelde at han er den mest suksessrike trenaren i klubben si historie. Du kan ikkje argumentere mot suksess, blir det sagt. Eg hadde ikkje tenkt å prøve, heller, denne kvelden. For Mjelde fortente applausen på veg ut. Ingen tvil. Seriegull, for pokker! Takk skal du faen meg ha, mann! Dessutan: Eg har aldri vore i tvil om at Mjelde er Brann-gut langt inn i bygdesjela si. Og det var som ein sa: "Det er ei tid for alt."

Skandalen

Men så kom skandalen denne kvelden. Den kom i form av Magne "Spøkelseskladden" Revheim og Roald "NFF" Bruun-Hansen. Var det nødvendig at det var desse to som skulle halde avskjedstalen til Mjelde og Robbie? "Spøkelseskladden" som, etter at han hadde sparka Mjelde, uttalte at det sikkert kom til å gå både vinter og vår før ny trenar var på plass (no ser det ut til at han får viljen sin på det). "Spøkelseskladden" som for alltid vil stå der som ein bauta over kaos, misforhold, kjekling, nedrykksstrid og arrogante Altanlepper. Kvifor i all verdas regntunge himlar fekk han stå der og lire av seg ei skjerande falsk blomstervise?

Og så var det "NFF" sin tur. Er det fleire enn meg som har tenkt at Bruun-Hansen er plassert i Brann av NFF, for på kortast og mest muleg bestialsk vis øydeleggje klubben? "Spøkelseskladden" uttalte jo då han vart tilsett at det som gjorde han særskilt godt kvalifisert til stillinga etter Per Ove Ludvigsen var at han kunne betre Brann sitt betente forhold til NFF. Var det det som var mest prekäert? NFF?

Gløym forhandlingseigenskapar, oversikt over spelarmarknaden og evne til å få folk av internasjonalt format inn i stallen. Forholdet til NFF er mest viktig. Sa "Spøkelseskladden". Dermed var det Per Ove ut, Bruun-Hansen inn.

Eit iskaldt gufs

No stod dei der begge to. Dei stod der som eit tragisk kor og song refrenget på visa om ein fullstendig mislykka sesong. Den visa skulle liksom vere avskjed med Mjelde og Robbie. Men det var ikkje det den handla om. Det visa handla om, var korleis dei beskytta kvarandre. Korleis dei ikkje greidde stå for sine handlingar. Korleis dei på finurleg vis kunne gjere evaluering om til ei tom frase. Herlighet! Dei som berre eit par månader før hadde gitt Mjelde ny kontrakt! Dei greidde ikkje lengre stå ved den kontrakten. Kva var eigentleg forandra sidan den gongen? Harald Aabrekk? Thorstein Helstad? Kven var det som selde Helstad? Kven var det som ikkje henta inn ein erstattar? Visa var så kvalm at til og med Halvdan Sivertsen hadde vore å føretrekke. Den var direkte frekk. Den var eit kyss som ville gjort Judas stolt.

Og den var eit iskaldt gufs av eit minne om tider vi trudde vi var ferdige med for ei stund. Tider som no openbart er på veg tilbake i revers med foten på gasspedalen. Trenar- og spelarjakt? Ole Gunnar Solskjær? Han har sagt nei til Brann ein gong før, under liknande tilstandar i klubben. Skulle han vere villeg til å rapportere til Roald Bruun-Hansen i staden for Alex Ferguson? Han er ikkje idiot!

Mjelde! Du var ikkje den einaste som skulle gått. Men du var den einaste som stod oppreist der ute den kvelden. Takk skal du faen meg ha! Og lukke til med alt du måtte finne på! Det blir sikkert ikkje lite...

Stig Elvis Furset

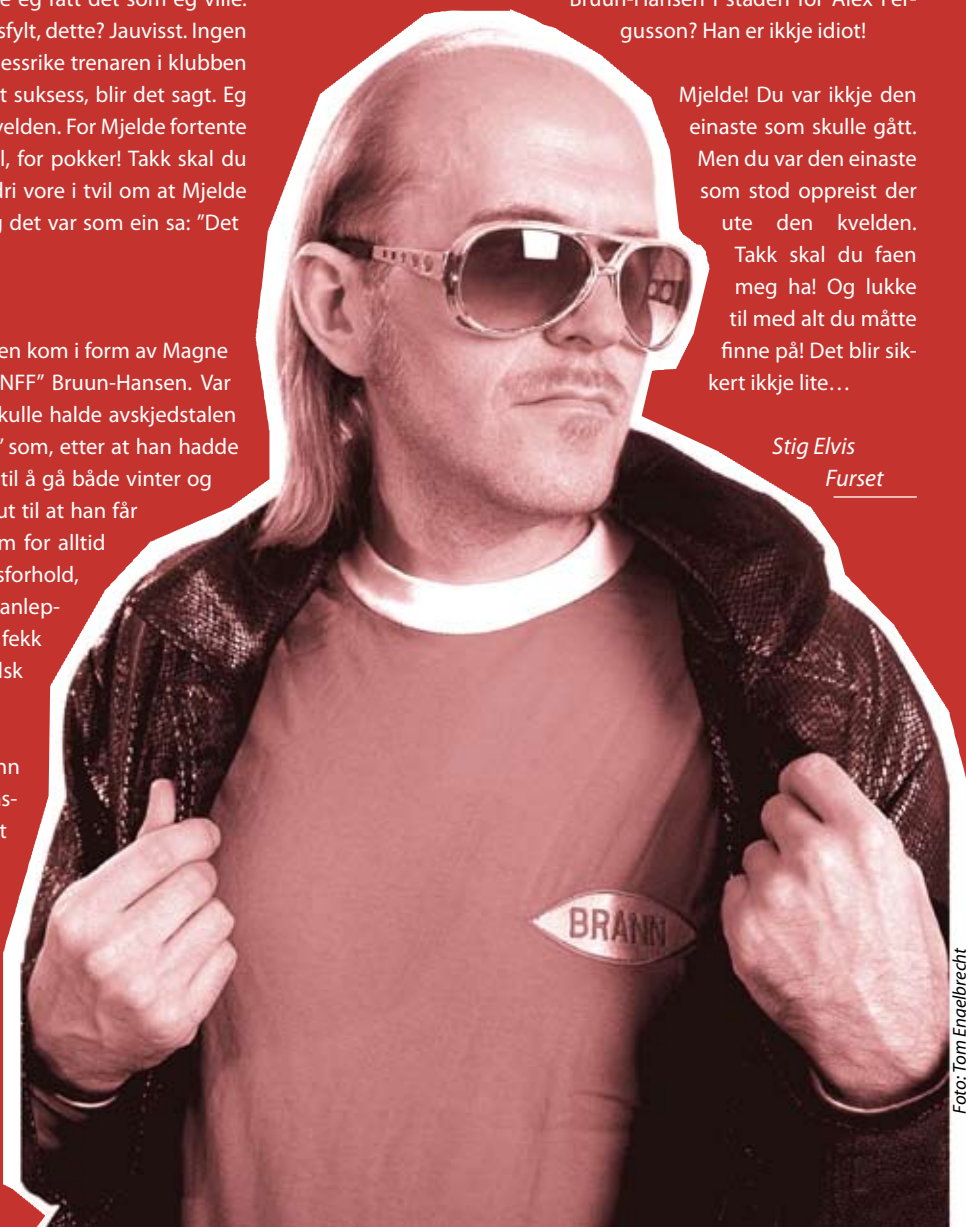

Foto: Tom Engelbrecht

Mens det er over ti år siden Erlend Hanstveit debuterte for Brann, fikk Yaw Ihle Amankwah sin første kamp for klubben denne sesongen. Nå har latt to av våre lokale spillere duellere i quizen. Prøv selv om du holder følge med dem!

Foto: Rune Nilsen

Quiz

1. Everton og Liverpool kommer kjapt. Men flere kan ikke Yaw huske å ha hørt om.

2. Slo vi ikke Liverpool på hjemmebane den gangen, begynner Yaw optimistisk. Men etter hvert som quizen skrider fram, blir han mindre og mindre sikker på den saken. – Vi kan jo ikke ha slått Liverpool, jeg må revurdere den, kommer han til. Til slutt går han fra hele troen på seirer mot engelske lag og tror det beste var 1–2 tap hjemme mot Liverpool og slakt på bortebane.

3. Det største tapet må være 0–6 borte mot Everton, begynner han før han tar seg inn og husker at Brann også scoret et mål i kampen.

4. Liverpool er jo grei. Men hva kan være den andre. Yaw skylder på sin unge alder og tipper til slutt på Rennes.

5. Molde, Aalesund og Stabæk. Her er det ikke mye nøling. Full pott!

6. Vålerengen. Men var det flere, tro? Yaw gir seg med dette ene, noe som (dessverre for Brann) var helt riktig.

7. Molde. Her er det ikke snev av nøling.

8. Igjen avslører Yaw at sesongens elendighet ikke er fortrent. 4 + 8 + 3 blir 15, regner han høyt.

9. Resultatet er tydelig lettest å huske knyttet til bestemte lag. Yaw holder lenge på 4–0-seirer, før han retter det til 4–1. Full pott her!

10. Bodø/Glimt og Ham-Kam hjemme. Han er ikke i tvil om lagene, men cupkampen med samme resultat er tydeligvis glemt.

11. På ekstraspørsmålet tipper Yaw 50 kamper og 45 mål. Kamptallet er ikke så veldig galt, men det ble altfor lite mål.

1.Hvilke engelske lag har Brann møtt i Europa-cupen gjennom tidene?

2.Hva er største seier?

3.Hva er største tap?

4.Nevn minst to byer hvor Brann har møtt minst to lag i Europa-cupen.

5.Hvilke lag tok Brann 0 poeng mot i årets serie?

6.Hvilke lag tok Brann seks poeng totalt mot i årets serie?

7.Hvilket lag scoret totalt flest mål på Brann i år?

8.Hvor mange mål var dette totalt (i obligatoriske kamper)?

9.Hva var Branns største seier i obligatorisk kamp i år?

10.Mot hvilket/hvilke lag skjedde dette?

11. Hvor mange mål har Brann scoret i Europa, og hvor mange kamper har klubben spilt? (Dette er ekstraspørsmål; vinneren blir den som kommer nærmest.)

Unggutten holdt veteranen til ekstraomganger, imponerende når vi vet at Yaw gjennomfører quizen i etterkant av en langhelg med gutta der det ble lite søvn... Men til slutt trakk altså Erlend Hanstveit det lengste strået. Gratulerer som regjerende quiz-mester, Erlend!

Tor Henrik von der Ohe og Åshild Samnøy

1. Eg startar med Liverpool og Everton. Så får eg dra på med... Her vert det skikkeleg spekulering frå Erlend si side før han konkluderer med at eventuelt andre lag må vera altfor langt tilbake i tid.

2. Her prøver Erlend seg med supportersigeren mot Everton før han resonnerer seg fram til at det beste er Branns uavgjort heime mot Liverpool.

3. Det største tapet. Nei, det prøver eg å gløyma. Februar er definitivt ingen måned å spela mot engelske lag. Etter litt påtrykk greier likevel Erlend å vedgå at sifra vart 6–1 til Everton. Litt enklare har han for å hugsa at Petter Vaagan Moen scorea. Synd det ikkje var denne kampen han skulle fram til...

4. Liverpool er kjapt levert. Men by nummer to gir Erlend dagens hjernetrim. Han skannar Europa på kryss og tvers, men må melda pass. Han nemner Brugge fleire gonger, men utelukkar byen bestemt, diverre... 5. Aalesund og Molde blir kjapt servert. Her verkar det som hemnen er under planlegging. Stabæk kjem også utan større påtrykk.

6. Vålerengen. Erlend vurderer også Viking før han konkluderer med at det berre er ynskjetenking.

7. Det må jo vera Molde.

8. 8 + 4 + 3 gir 15 mål mot. Erlend ramsar opp resultatene som om han vil få det raskast råd unngått. Den siste halvtimen av elendet har han fullstendig fortrent.

9. Det må jo vera ein av kampane på våren. Som Yaw resonnerer han samstundes rundt kamp og resultat. – Eg trur ikkje me vann nokon kamp 4–0 dette året. Nei, resultatet var 4–1, konkluderer Erlend heilt rett.

10. Erlend har fått det for seg at Brann–Fredrikstad enda 4–1, sjølv om han ikkje hugsar andre mål enn Thorsteins hat-trick. Han er også innom Brann–Bodø/Glimt, men trur ikkje den kampen hadde så mange mål. Cupen gjev han ein god del bry. – Normalt skulle første runde i cupen gje oss storsiger, men Austevoll-kampen var ikkje slik, mimrar Erlend. Så demrar det for han at det var ein cupkamp endå tidlegare. – Eg spela ikkje sjølv, kampen gjekk på Alvøen. Jau, det var så klart mot Loddefjord. Erlend osakar den dårlege uttellinga med at han hugsar tapa lenger enn sigrane.

11. Erlend innser at her har han ikkje tid til å regne opp alle kampane han hugsar og tippar 52 kampar og 64 mål. Begge deler er for lite, men han er altså nærast rette svar.

1. Queens Park Rangers, Liverpool, Everton. 2. Aldri vunnet, en uavgjort mot Liverpool hjemme, 3. 0–7 hjemme for QPR, 4. Brügge og Liverpool. 5. Aalesund, Molde, Stabæk. 6. Vålerengen. 7. Molde. 8. 15 (8–0, 4–3 og 3–2). 9. 4–1. 10. Loddefjord i cupen; hjemme mot Bodø/Glimt og HamKam i serien. 11. 95 mål og 58 kamper.

Dette forventar d12m av brannspelarane

AT DE ALLTID GJER DYKKAR BESTE. Heilhjarta innsats tilgjev mange feilpasningar. Kravet gjeld også når de spelar Brann 2-kampar!

AT DE ERKJENNER AT VEGEN TIL GODE RESULTAT FØRST OG FREMST ER HARDT ARBEID. Det er neste kamp som gjeld! Det er ikkje nok å ha vore god i tidlegare kampar. For å halda seg på same nivå – eller helst bli endå betre for å halda svoltne medspelarar eller andre lag bak seg, er hardt arbeid avgjerande.

AT DE ER VILLIGE TIL Å OFRA NOKO. Eit disiplinert forhold til kosthald, rusmiddel og søvn er sentralt i toppidrett. Difor bør for eksempel snusboksen haldast langt unna treningane og garderoben. Når prestasjonsevna vert redusert med ca 10 prosent ved snusbruk kring trening og kamp, er det ingen som er så gode at dei har råd til det...

AT INGEN AV DYKK SER SEG SJØLV SOM SÅ STORE STJERNER AT DE AV DEN GRUNN KAN KREVA SPESIALBEHANDLING. Det kan gjelda klippekort på laget eller kanskje fast posisjon. Eller freistinga til å lura seg unna på trening. (Ei anna sak er sjølsagt særbehandling av medisinske grunnar eller grunngjeven tilrettelegging fordi de har ulike vegar til topp yting.)

AT DE PRØVER Å GJERA MEDSPELARANE GODE. De vinn og taper som lag. Difor bør de også gjera dykkar beste for å utvikla kvarandre.

AT DE VISER LOJALITET TIL TRENARAR OG KLUBBLEIING. Eg forlangar sjølsagt ikkje at de skal vera einige i alt. Ta gjerne i bruk all dykkar fotballkompetanse til beste for Brann, men vis respekt for at de har ulike ansvarsområde og ver konstruktive overfor dei overordna.

AT DE TEK KONSEKVENSEN AV AT UTVIKLINGSAVDELINGA ER EIN INTEGRERT DEL AV KLUBBEN. Det bør innebera at A-lagsspelarane stiller opp på Brann 2-kampar innimellom og oppmuntrar dei unge spelarane. (Ulik familiesituasjon tilseier at somme kan møte opp oftare enn andre.)

AT DE TEK DYKK TID TIL DEI YNGSTE SUPPORTERANE. Sjølsagt må de setja grenser for pågangen. Men gløym aldri at de er særleg viktige forbilde for barn og tenåringar.

AT DE ER STOLTE AV Å SPELA I BRANN-DRAKTA. Det betyr ikkje at eg krev livslang truskap frå alle som kjem til klubben, i alle fall ikkje austlendingar og andre utlendingar:-). Men i respekt for dei fleste på tribunen som har eit slikt forhold til klubben og drakta, bør de gjera ære på drakta så lenge de er under kontrakt.

Åshild Samnøy
 Foto: Bernt-Erik Haaland

Gå, mann! for Brann

Fra Frekhaug, over Nordhordlandsbroen, via Salhus og Tertnes, over Munkebotn og gjennom Sandviken. Dette er veien Øystein Bjørsvik (t.v.) og Christer Steffensen har tilbakelagt til fots foran flere brannkamper denne sesongen. Ingen kan i hvert fall anklage dem for manglende innsats... Gnagsår fikk de heller ikke, så guttene må være veltrent.

Christer Steffensen (16) og Øystein Bjørsvik (16) fra Frekhaug er brannsupportere utenom det vanlige. Ikke fordi de har partoutkort på Hansa. Men fordi de rett som det er lader opp til kamp med å bruke det meste av dagen på å GÅ minst tre mil fra Frekhaug til Bergen, eller til og med like til Stadion.

- **Hvor mange ganger har dere gått til Stadion?**
 – Vi har bare gått helt til stadion en gang, men fra Frekhaug til byn tre ganger eller noe slikt. Det tok oss bare 5–6 timer da.
 – **Hvorfor gjorde dere det?**
 – Vi har gjennomført disse turene mest på gøy, fordi det kan være kjekt å bare rusle litt og diskutere fotball, damer, musikk og film. Men turene har også hatt en litt dypere og symbolsk mening som forteller at vi er glade i byen.
 Det er stort sett Christer som fører ordet, mens Øystein slapper av (og kanskje lader opp til neste tur til Stadion).
 – **Hva betyr Brann for dere?**
 – Jeg bor jo på Frekhaug da. Men det er bare midlertidig, til jeg får nok penger til å flytte til Bergen der jeg hører hjemme. For Bergen betyr

- utrolig mye for meg, og det er Brann som representerer Bergen. Derfor har jeg med tiden blitt veldig glad i dette laget. Det er ikke bare selve fotballen og spillet som gjør det hele så fantastisk, men sjelen og stemningen. Men for alt i verden, ingenting er bedre enn en skikkelig god fotballkamp!
 – **Får dere mye oppmerksomhet når der går?**
 – Da vi gikk til stadion sist, fikk vi rimelig mye oppmerksomhet. Det kan vel skyldes at vi var kledd i supporterutstyr fra topp til tå. I tillegg hadde vi to svære flagg med oss. Vi fikk 50–60 tut fra forbipasserende biler og ble tilbudt skyss flere ganger. Vi fikk også boller og nistemat av en butikkeier som syntes at dette var toppen av patriotisme. Dette siste skjedde forresten på 16. mai.
 – **Hva synes dere om sesongen 2008?**
 – Det har vel ikke vært den beste sesongen vår akkurat, men vi lærer av motgang. Det som skremmer meg litt, er alle medgangssupporterne som finnes i Bergen. Sesongen 2008 viste oss hvem som virkelig har hjertet i Brann.
 – **Har dere et siste ord til Mons Ivar Mjelde?**
 – Kjære Mons. Du har gitt oss cup-gull, serie-bronse, -sølv og -gull. Tusen takk! Vit at vi støttet deg hele veien. Lykke til videre i livet! Du fortjener en statue!

Lars Jøssang

Stabæk-domen

De gamle katedraler har vært sammenlignet med fartøy som er strandet på plasser eller i parker. De strandede fartøy kan sees som stående tilbud til nysgjerrige turister som flokker seg omkring med Guinness Rekordbok i hånden.

Heller ikke på kirkelig hold er en helt viss på hva en skal gjøre med disse byggene. De er for store for en skrantende skare av troende, men heller ikke store nok til å romme de store folkemengder som en postmoderne, besøkende pave trekker til seg. Også paven foretrekker ved slike store anledninger sportens arenaer og ikke kirkens rom.

De kristne katedraler viser til en menneskehet som reiste monumenter for å feire eksistensen av den absolutt andre, Gud, som ga svar på menneskelivets kontingens, det uforklarlig tilfeldige. Det oppføres fortsatt bygninger som transcenderer de mest hverdagslige behov, men det er ikke først og fremst religiøse katedraler, snarere sportskatedraler, så som Stabæk-domen, som nå reiser seg på den gamle flystripen på Fornebu.

En fotballreligiøs vekkelse

Den dynamiske reklamemannen Ingebrigt Steen Jensen ser religiøst på sitt eget virke for Stabæk Fotball. Stabæk-domen blir bygget «for å samle folk til religiøse begivenheter», kan han fortelle: «Det skal bli en arena for utøvelse av sterk tro. Her vil det bli strenge ritualer, lovsang, bønnerop og et sterkt fellesskap, akkurat som i katedralene. Vi kommer til å skille oss fra de andre fotballarenaene ved at vi får tak, og dermed kan tilbe vår gud hele året.» Det går en fotballreligiøs vekkelse over Bærumstraktene vest for Oslo vest. Supporterne av Bærums «blå religion» ber før kampene selv om

de skulle være erklærte ateister.

Også på Oslos østkant bes det for det som en gang var et østkantlag, men her i statskirkelig regi. Einar Gelius, sokneprest i Vålerengen menighet, ber Gud velsigne Vålerenga før viktige kamper, for Gelius tror både på Gud og på Vålerenga (og visstnok også på Det kgl. Norske Arbeiderparti). Soknepresten ser ingen problemer med sin polyteisme: «alt som beriker livet, er av det gode». Soknepresten ser paralleller mellom kirker og stadion: «Begge fyller det jeg tror er et grunnleggende behov hos menneskene. De kirken ikke klarer å fange opp, leter andre steder. Noen finner det de søker på arenaen. Det som skjer der, er også religiøst. Det skjer innenfor strenge ritualer, og det handler om tro. Sterk tro.»

Kostbar religion

Etter årets suverene sesong kan Stabæk innlede 2009-sesongen i sin nye katedral som bærer sitt navn etter klubbens hovedsponsor: Telenor Arena. Telenor har sikret seg navnerettighetene til arenaen for 115 millioner kroner; den totale prislapp på det nye stadion er angitt til 550 millioner kroner. Fotballreligionen kan være en kostbar affære. I Stabæk Fotball AS er det investoren Kjell Chr. Ulrichsen som har båret størstedelen av klubbens tap på 75 millioner kroner i perioden 1999–2006. Investoren ville aldri gått inn med så mye penger, om det ikke var fordi han, som han sier, har «et blått hjerte».

Stabæk-domen skal være arena ikke bare for Tippeligaen, Champions League-kamper og andre store idretts-

begivenheter fra innendørs skiskyting til hesteshow, motocross og innendørs windsurfing. «Vi skal ha de store som ellers reiser utenom Norge,» ifølge Jensen, «fordi Valle Hovin er kjip og Spektrum for smått. Vi skal ha de største, vi skal ha Obama og de store predikantene.» Det skal bli en spektakulær møteplass «der store opplevelser oppleves større», som det heter på Telenor Arenas hjemmesider. Sportens stadion er, som Stabæk-domen, multifunksjonelle eventarenaer for en postmoderne, kommersialisert massekultur.

Flyktige øyeblikk

Eventfellesskapet er nettopp ikke «et sterkt fellesskap», slik som i katedralene. Eventarenaene er intense kollektiveringsmaskiner – for øyeblikkets kollektivisering. De tilbyr et opplevelsesfellesskap som dyrker det flyktige, det forbigående. Stadion er, som eventarenaene, en scene for det flyktige øyeblikk. Kirkerommet, derimot, åpner for det eviges øyeblikk. I en tom kirke kan den troende fortsatt dyrke sin gud. Et tomt stadion derimot gir en følelse av forlatthet – av øyeblikket som var.

Den Stabæk-frelste reklamemann har åpenbart et postmoderne alternativ i Stabæk-domen med dens lokale opplevelseskult. At et slikt stammerreligiøst flerguderi får velsignelse av monoteistisk oppdratte prester, er vel strengt tatt det mest forunderlige.

Rune Slagstad

Trykt første gang i Klassekampen 1.11.2008, gjengitt med tillatelse.

Rune Slagstad er professor i profesjonenes teori og historie ved Høgskolen i Oslo og redaktør for Nytt Norsk Tidsskrift. Hans ferskeste bok , *(Sporten) En idéhistorisk studie*, kommer ut i november 2008.

Brann – en religion?

Ønsker Brann å presentere seg som en religion? Spørsmålet blir påtrengende etter at klubben lanserte en uvanlig smakløs annonse for å selge ”hermetiske” småbiter av den gamle gressmatten som omsider skal skiftes ut.

Selve salget er en helt grei ide. Undertegnede har tatt vare på en liten asfaltbit fra gamle Store Stå. Da fremstår også noen gressstuser fra den 89 år gamle gressmatten på Brann Stadionsom en artig souvenir.

Evig liv?

Men så har et eller annet lyst hode funnet på å reklamere for ideen ved en omskriving av ”den lille bibel”: ”For så høyt elsker Brann Bergen, at de gir sitt gress, det rendyrkede, for at hver den som tror på Brann ikke skal se historien gå fortapt, men ha evig liv.” Gud er her byttet ut med Brann, Jesus er byttet ut med gress, og alle branntroende loves evig liv. (Hvem er forresten garantister for det siste? Styret som synes at seks år er ”en evighet” lenge nok?)

Noen vil sikkert si at de har Brann som sin gud. Men om klubben skulle ønske å markedsføre den troen, så er i alle

fall 2008-sesongen et uvanlig lite velegnet tidspunkt. Da er det en svært avmektig gud det er snakk om.

Gud eller Brann?

Overfor de mange kristne som er iherdige brannsupportere, er den nevnte annonsen et merkelig signal. Det viser lite respekt overfor både ansatte og supportere som har en kristen tro. Skal man ta teksten på alvor, så blir man faktisk indirekte bedt om å velge mellom Gud og Brann. Det valget ville i så fall ikke falt ut til Branns fordel. Stilt overfor livets grenser blir lidenskapen for Brann utilstrekkelig, selv om den er aldri så sterk.

Nå er det ikke sannsynlig at brannledelsen har ment annonsen slik. Men de sterke symbolene som tas i bruk, fungerer likevel fremmedgjørende på en betydelig del av supporterne. Da er det en skrøpelig trøst at avsenderne i klubben vår åpenbart ikke har skjont hva de har gjort.

Slik det har vært til nå, har både kristne, ateister og muslimer – og sikkert andre livssyn – vært representert blant Branns supportere. Det er ingen grunn til at noen av gruppene skal utelukkes. Men da må alle behandles med respekt – både av hverandre og fra klubbens side.

Åshild Samnøy

Bjørn Dahl vil kjempe for Nystemten

Bjørn Dahl er Branns øverste sjef og har først og fremst vært garantisten for at klubbens økonomi er blitt friskmeldt. Branns tøffe økonomiske situasjon tidligere år har lært ham nødvendigheten av å ha stålkontroll på pengene. Nå har både sportslig nedtur og finanskriser gitt ham et noe mindre handlingsrom før neste sesong, men Dahl skygger ikke unna verken ansvaret eller utfordringene. Han brenner og for at klubben skal utvikle flere unge spillere. Og han vil ha Nystemten tilbake.

– Jeg må ta et overordnet ansvar for at det ikke har gått bra denne sesongen. Det er ikke bare Mons og Roald som har ansvaret. Det er ufint når Roald [Bruun-Hansen] må ta all kritikken, sier han og refererer til pipingen etter sesongens siste hjemmekamp.

– Piper også på meg

– Når man piper på Roald, så piper de indirekte også på meg. Vi analyserte 41 forskjellige navn, og Roald reiste Europa rundt på 30 dager da vi lette etter en erstatter for Thorstein Helstad. Hver tirsdag morgen samler jeg de fem lederne på Stadion – Roald er en av dem. Det betyr at når Roald gjør noe, har han alltid backing fra oss andre, forklarer Branns øverste leder.

Bjørn Dahl er opptatt av å tenke langsiktig. – Klubbene i norsk fotball må bli flinkere til å ha harmoni mellom ambisjoner og rammebetingelser. Enten må vi senke ambisjonene våre, ellers må vi bedre rammebetingelsene.

– Finanskrisen innebærer at vi må være enda mer forsiktige og ryddige. I Brann må vi sørge for at vi har egenkapital for resten av stadionutbyggingen. Derfor må vi være enda mer forsiktige ved fremtidige spillerkjøp, slår Dahl fast. Han ønsker også at en større del av spillerlønnen skal bli prestasjonsbaserte bonuser.

Bedre kartlegging

Han mener at Brann har lært noe av at man ikke har lyktes med alle spillerkjøpene. – Vi har lært at vi har brukt for mye penger på agentstyrte spillerkjøp. I fremtiden må vi bruke mer på scouting. Vi må gjøre en bedre kartleggingsjobb – det gjelder både som spiller og som menneske. Islandingene vi har i Brann er eksempler på gode spillere som lett finner seg til rette både i klubben og i det norske samfunnet, legger han til.

Dahl er ikke fornøyd med at det er så få bergensspillere i Brann. – Vi må bli flinkere til å plukke unge spillere lokalt.

– Brann har vinglet i ungdomssatsingen. Det er det jeg er minst stolt over i mine år i klubben. Det er først dette siste året vi har fått en tydelig satsing, sier Brann-direktøren og peker på at det tar tid å utvikle spillere. Han har tro på opplegget som nå er i gang der Branns satsing samkjøres med naboklubbene, og forteller at det er flere talenter på gang i Hordaland.

– Slipp til ungdommen

– Jeg håper den nye treneren våger å slippe de unge til, sier han og argumenterer for at de unge spillerne må inn og kjenne på nivået. – De unge kan ofte være mindre nervøse, fordi de tenker mindre, tror Dahl og minner om at Alex Fergusson slipper til 17-åring med denne forklaringen: "I always trust the other ten."

– Denne sesongen har nesten alle tippeligalagene hatt tilskuernedgang. Neste sesong utvides ligaen til 16 lag. I Sverige har

en utvidelse resultert i tilskuernedgang. Frykter du en tilsvarende utvikling i Noreg og for Brann?

– Da utvidelsen ble bestemt var det ingen piler som pekte nedover for norsk fotball. Men for produktet fotball så vel som for næringslivet har det gått oppover i lang tid, og da måtte man før eller senere regne med en utflating. Selv om jeg mener det er positivt med 16 lag i den øverste serien, kan utvidelsen ha kommet for kjapt. Det blir i alle fall en større utfordring enn før å fylle tribunen.

Men Dahl legger til at under forrige finanskriser, i 1989–90 økte fotballen tilskuertallene. – En plass må jo folk ha det moro.

Han mener at Brann er i en god situasjon i forhold til mange andre klubber. – Men det er veldig viktig at vi er følsomme for svingninger og legger forholdene enda bedre til rette for publikum. Vi kan alltid bli bedre. Det vi gjorde i år, er ikke godt nok til neste år.

– Det er særlig viktig at vi opprettholder varemerket vårt med stemning, trøkk og entusiasme. Vi har et veldig godt og entusiastisk publikum i Hordaland, skryter han og legger til at han har lært av Mons Ivar Mjelde å bli bevisst på at Brann er hele fylkets lag.

Vil kjempe for Nystemten

Før 2008-sesongen ble opptakten til tippeligakampene standardisert, noe som førte til at Brann ikke lenger fikk lov å organisere avsynging av Nystemten med forsanger etter at spillerne var kommet ut på banen. Bataljonen har prøvd med spontan-sang, men Nystemten har blitt sunget av langt færre og med mindre høytid på Stadion dette året.

– Du er styremedlem i Norsk Toppfotball. Hva vil du gjøre med dette?

– Denne standardiseringen vil bli tatt opp når sesongen skal evalueres, forteller Bjørn Dahl som lover at han skal kjempe for at Nystemten igjen skal runge ordentlig over Brann Stadion.

Han forteller begeistret om sangen på Hamden nylig (kamparena da Norge møtte Skottland borte, red.anm.). – Bruk av karaoke førte til enda sterkere sang. Speaker var forsanger og teksten ble vist på lystavlen.

– Jeg kan i hvert fall love at Brann ikke kommer til å ta i bruk jingler ved hver scoring, legger Dahl til som er supporter til innerste trevl og innrømmer at han ser fotballkamper stående hjemme i stua.

– Hva vil du si til dem som ser på turbulensen i Brann denne sesongen og frykter at man er tilbake til "gamle tider"?

– Vi må prøve å motbevise det. Jeg innrømmer at det har vært en dårlig sesong ut i fra det vi har prestert sportslig i forhold til våre forventninger, men mye annet har vært bra i klubben, påpeker Dahl.

Åshild Samnøy

Foto: Bernt-Erik Haaland

"...og fordi han elsker, SK Brann"

Seriegull, -sølv og -bronse, cupgull og suksess i europacupen. Etter seks år er epoken over for Branns mest suksessfulle trenar gjennom tidene.

Mjelde starta som ein umeritert trenar, men hadde solid spelarerfaring og god kjennskap til klubben som verdfull ballast. Ingen har behøvd å tvila på at han ville Branns beste. Kanskje motivasjonen hans best kan uttrykkjast med ei strofe frå den gamle Mons Ivar-songen: "... og fordi han elsker, elsker Brann"? d12m har møtt Mons Ivar Mjelde til eit avskilsintervju.

– Du har vore Brann-trenar i seks år. Då du sa ja til oppgåva, kunne du vel knapt forestilla deg korleis det vart?

– Det var eit spenstig val av klubben den gongen. Eg sa ja fordi eg hadde eit inderleg ynskje om å motbevisa alle dei som sa at Brann ikkje kunne få til noko eller vinna noko. Eg kjende klubben godt og hadde ballast frå tida som spelar. Men då eg skulle ta til som trenar, var eg bevisst på at eg ikkje kunne spela noka rolle, men måtte vera meg sjølv. Eg opplever at eg har fått respekt som den eg er. Sakte, men sikkert har eg også tileigna meg ei formell trenarutdanning.

– Kva har overraska deg mest – både positivt og negativt?
– Det mest positive er måten spelarane har opptreidd på i det store og heile i møte med min filosofi og mi tru på teamarbeid. Me har klart å samla ei spelargruppe til å prestera såpass. Eg er stolt over resultatet og meiner det er godt gjort ut frå klubben si historie.

Kjekt å begeistra mange

Mons Ivar Mjelde legg også til at blant dei positive overraskingane høyrer den fine veksten i publikumstal. – Då me byrja, var snittet un-

der ti tusen. No er det bygd opp til 17 000. Det er kjekt at me har kunna begeistra så mange, seier den avtroppande branntrenaren som legg til at han er svært imponert over kor mange som har reist land og strand rundt, betalt mykje pengar og brukt mykje av si tid på å støtta Brann.

Mjelde treng ei påminning for at han også skal koma med med-aljens bakside:

– Den negative overraskinga har kome somme gonger i forhold til media der eg har lurt på kva agendaen eigentleg har vore. Eg meiner at eg har tålt kritikk og har prøvd å stilla opp og behandla media med respekt. Men av og til når eg har opplevd at media har trødd over streken, har eg sagt ifrå, seier Mjelde.

Han forklarar at det er stor skilnad på medietrykket som spelar og som trenar. – Som spelar må du berre svara for deg sjølv, men som ansvarleg leiar må ein svara for alle. Dette kan innimellom stela energi frå den eigentlege jobben, fortel Mjelde som understrekar at han ikkje synest han har opplevd mykje negativitet, og det som har vore, har han prøvd å gjera det beste ut av.

Me har vore med og bygd ein klubb som både sponsorane og folk flest har likt å identifisera seg med. Alle saman har vore involvert i dette. Arbeidet har vore eit kollektivt løft der me har lært at me er sterke når me står saman, men skjøre ein og ein.

Det gode samarbeidet

Den avtroppande branntrenaren er takknemleg for å ha kunna arbeidd saman med så mange dyktige personar i si branntid og listar opp Espen Steffensen, Robert Hauge, Dan Riisnes, Patrik Hansson, Ola Jøsendal og Raymond Sanden. Dette gode samarbeidet har vore sentralt både i Mjeldes trenarfilosofi og trenarpraksis.

Mjelde har ikkje vanskar med å rangera høgdepunkta gjennom sine trenarår: – Seriegullet ragar soleklart høgast. Europacupen 2007 har andreklassen, medan cupsigeren i 2004 kjem på tredje plass.

Nedturen vil ikkje Mjelde dvela ved. I kampprogrammet før siste heimekamp skriv han at han opplevde det tungt då Espen Steffensen vart beden om å stiga til side. – Eg prøvde å vera lojal mot arbeidsgivar, men ville heller ikkje vera illojal mot Espen.

– Er det du sa då om at du helst ville ha trekt deg, men ikkje kunne gå frå jobben av økonomiske omsyn, den kommentaren du har anga mest på dette året?

– Sjølv sagt skulle den kommentaren gjerne vore usagt. Pengar har aldri vore drivkrafta mi, så slik sett har det vorte drege etter håret. Det hadde vore enklare for meg å gå då, men då hadde eg sett klubben i ein vanskeleg situasjon.

– Saman var me sterke

– Etter avgangen din vart annonsert, sa du at du er aller mest stolt over at du har vore med og bygd klubb. Kan du utdjupa det?

– Brann er tufta på eit verdigrunnlag med visjonar og kjerneverdiar (inkluderande, audmjuk, målretta, ærleg og entusiastisk, red. merkn.). Desse verdiane har vore ein styrke og ei rettesnor for oss i denne perioden. Me har vore med og bygd ein klubb som både sponsorane og folk flest har likt å identifisera seg med. Alle saman

– Nett no kjennest det godt å kunna sleppa litt av det ansvaret som følgjer med. Dessutan vil eg nok ikkje sakna media – dei er så voldsomme når det går tungt.

har vore involvert i dette. Arbeidet har vore eit kollektivt løft der me har lært at me er sterke når me står saman, men skjøre ein og ein. Kjerneverdiane har hatt betydning for oss i kvardagen, forklarar Mjelde.

– Kva vil du sakna mest no når du gir deg som branntrenar?

– Alle dei daglege, gode replikkane, den daglege sjargongen med spelarane, all humoren har vore noko spesielt og kjekt, fortel Mjelde og legg ikkje skjul på at han har trivest saman med spelarane. – Eg vil sakna karar som han der, nikkar han mot Jan Gunnar Solli i det lysluggen går forbi.

– Elles har eg arbeidd ekstremt tett med teamet rundt meg. Det vert meir enn eit profesjonelt forhold, det blir vennskap som vil vara. Dette samarbeidet har eg sett pris på og vil sakna.

– Kva vil du sakna minst?

– Nett no kjennest det godt å kunna sleppa litt av det ansvaret som følgjer med. Dessutan vil eg nok ikkje sakna media – dei er så voldsomme når det går tungt.

Mons Ivar Mjelde har i mange samanhengar annonsert at han ser fram til å ha meir tid saman med familien. Mellom anna har dei ikkje hatt nokon skikkeleg ferie på seks år.

Fotball ikkje alt i livet

– Frå du tok til som trenar har du mange gonger sagt at familien kjem først for deg. Han den innstillinga hjelpet deg til å "halda ut" seks år som branntrenar?

– Den gongen eg byrja, hadde nok verken eg eller dei heime tenkt at det vart seks år. Belastninga var på mange måtar størst i starten, medan det etter kvart har gått seg til. Men det å ha noko anna som er viktigare enn fotballen, har nok vore ei hjelp – og det hjelper meg no. Fotball er ikkje det einaste i livet mitt.

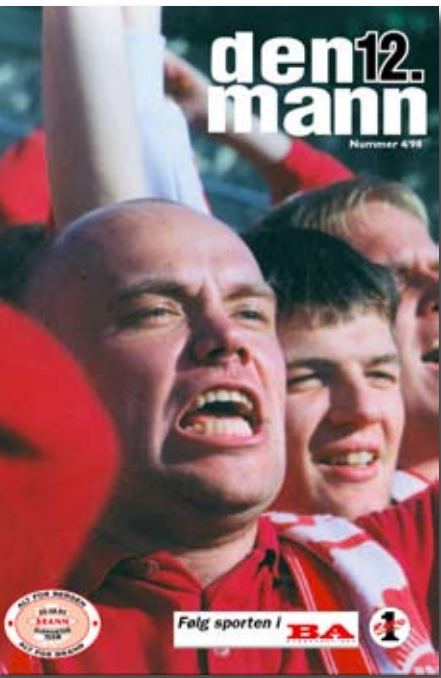
Mons legg til at han i sine tidlege år som spelar hadde god hjelp av å ta lærarutdanning ved sida av fotballen. – Dermed var ikkje fotballen det einaste beinet eg hadde å stå på. Det trur eg gjorde godt for meg som spelar også.

Åshild Samnøy

Foto: Bernt-Erik Haaland og Rune Nilsen

d12m for ti år siden

I nummer fire 1998 var d12m mest opptatt av å slikke sårene etter en meget skuffende sesong. Skuffende fordi sølvmedaljen i 1997 hadde gitt løfter om større ting for 1998.

Ilederen oppsummerte lederen av BST, Bengt Magnus Dyrkorn, sesongen og så framover til nestes sesong på følgende måte: "Da jeg for et år siden oppsum m e r t e 1997-sesongen slo jeg fast at det hadde vært det beste Brann å r e t siden den mye omtalte 1963-sesongen. Rene faktaopplysninger, med andre ord. Men så skulle jeg rette blikket fremover, og forsøke å forutse hva som ville skje i årets sesong. Og der gikk jeg rett i fellen. Igjen. Overoptimistisk, naiv, stor i kjeften. Jeg "så" en 1998-sesong hvor avstanden til Rosenborg skulle krympe ytterligere, jeg mente at vi hadde rett balanse i spillergruppen, og at forsterkningene vi hadde fått var solide. Jeg mente at den administrative delen av klubben var sterkere enn på lenge, og at vi hadde en trener som endelig var den rette til å hente gullet hjem igjen til Bergen.

Seriemester hver april

Dere vet alle at slik skulle det ikke gå. Så nå har jeg vel lært da, tenker dere? Å nei! Verken undertegnede eller dere andre Brannsupportere har lært noe som helst tør jeg påstå. For neste år er vi der igjen, ikke sant? Vi er så klart seriemestere i april 1999, like forbannet sikkert som vi har vært seriemestere hver eneste april siden 1964." Avslutningsvis kommer han med en oppfordring til oss supportere: "Mens vi venter på at profetiene skal gå i oppfyllelse, skal vi gjennom en lang og mørk vinter. Går sportsklubben på noen

stygge smeller i treningskamper, forsvinner et par spillere, eller dukker det opp nye skandaler som gir oss en ripe i lakken, så fortvil ikke. Mist ikke håpet. Bare finn frem igjen denne lederen, og gjenta mantraet 1000 ganger: "brannerbestbrannerbestbrannerbestbrannerbest". Hver kveld på sengekanten. Da går det i oppfyllelse før noen aner."

Møllers visjoner

Hovedintervjuet i dette nummeret var med Arne Møller. Den tidligere spilleren og styremedlemmet i Brann som nå hadde ansvaret for strategiarbeidet. I artikkelen ble det sagt at han hadde store visjoner om framtiden til Brann "Målet han har arbeidet for i Brann-sammenheng de siste årene er klart og tydelig: Brann skal bli et av Europas aller beste lag!" Hovedproblemet, slik han så det, var følgende: "Brann mistet identiteten sin en gang på 80-tallet. Vi aner ikke hvem vi er, og hva vi vil. Der ligger kanskje den største utfordringen Brann står overfor, og det er en utfordring som må dersom Brann skal bli det laget jeg drømmer om at det skal bli."

Alle i samme retning

Følgende hadde han å si rundt hvordan få alle kreftene i Brann til å trekke i samme retning: "Min tanke var å få hele Sportsklubben, med alle sine ingredienser – supportere, tirsdagsgjeng, pressen og alle andre som er engasjert i ting som har med Brann å gjøre – til å komme med sine meninger om hva Branns identitet skal være. Branns identitet oppfatter jeg som veldig uklar, og utad består den kanskje bare av fargene rødt og hvitt, supporterne og Bergen. Jeg ønsket at vi skulle legge premissene for vår identitet

på ekte bergensk grunnlag, i en prosess som involverer så mange som mulig. Det finnes utrolig mange ressurssterke personer og grupper med meninger om Branns framtid, og jeg ønsket å ha en sosialdemokratisk prosess rundt dette i begynnelsen. Alle skulle komme med innspill, som så ble bearbeidet til et strategidokument. Forhåpentligvis ville alle kunne finne igjen noe av sitt i dette, og skape et kollektivt forhold til "Dette tror vi på!"

Best i Europa

Han har også klare tanker rundt hvordan Brann skal bli best: " – Brann skal være et av Europas beste lag. Slik skulle Arne Møller gjerne formulert et av målene i Branns handlingsplan. Ifølge Arne er det nemlig ingen grunn til at dette ikke skal kunne skje. – Prinsipielt er det ingenting i veien for at vi kan bli best i Europa, men jeg tror på en annen vei enn dagens. For å nå målet må vi skape den kulturen som trengs, og vi må legge tingene til rette på en rekke områder. Brann må bli klarere. For eksempel kunne et mål være: "Brann skal være det mest tekniske laget i eliteserien". Det gir en retning for treningsopplegg, spillertyper, trenere, osv som kan evalueres. Etter sesongen kan vi sette oss ned, og si at: Jo, vi var det mest tekniske laget, og derfor vant vi gull. Eller: Vi var det mest tekniske laget, men det ble bare femte plass, så å være teknisk briljant holder ikke alene." Og han hadde følgene å si om hvorfor det er så viktig å ha en klar målsetting: "Målsettingen er også noe absolutt hele klubben må være enige om. Slik det har vært hittil har hvert trenerskifte ført til et steg tilbake. Først og fremst fordi klubben ikke vet hva den vil. Hadde vi arbeidet ut fra en helhetlig tanke, hadde det ikke vært noe tilbakeskritt å få en ny trener, for vedkommende hadde hele tiden bygget videre på det som var gjort før, og den tryggheten som hadde vært i klubben for hva man ønsker."

Sosial og intellektuell utvikling

Men for å bli best hjelper det naturligvis ikke med verdens beste strategi eller målsetting

dersom ikke spillerne på banen klarer å omsette dette i handling. Arne Møller hadde også tanker rundt dette: " Spillerne må få hjelp til å utvikle seg sosialt og intellektuelt i tillegg til det rent fotballfaglige. Er menneskene i spillerstallen godt nok utviklet kan de heve seg mot hvem som helst. (...) I Norge er vi vant til å dyrke spisskompetansen. Er du flink til å takle, takler du, men du tiltros ikke evnen til å legge pasninger, eller komme på lange løp. De utfordringene fikk jeg i Hellas, og jeg vokste kolossalt på dem, både som spiller og som menneske. Jeg tror Brann har en fantastisk mulighet til å utvikle spillerne sine til dette. Det er også det ultimate middelet mot Bosmandommen. Brannspillerne må finne ut at Brann er et fantastisk sted å være på alle måter. Da kan vi demme opp, slik at de profesjonelle spillerne blir i klubben, selv om vi alltid vil miste noen av det jeg kaller kommersielle spillere."

Alt var bedre før...

I artikkelen "Alt var bedre før" mimret Alexander Osdal om hvor mye bedre ting var i gamle dager: "Alt var bedre før, sies det. Spesielt Brann var det. I hvert fall da Kniksen og Pesen spilte. Den gang Brann vant serien det ene året etter det andre. (Selv om det visstnok ble med de to årene.) Den gang Brann alltid vant 8–1. Både når Skeid, Frigg, Greåker og Lisleby stod på motsatt banehalvdel. For det var det de gjorde! De stod! Og så på! For Brann var best, og spillerne på 63-laget hadde gått rett inn på dagens Brann-lag. Selv om de nå er blitt 60 år gamle.

Kniksen var driblekongen. Bedre enn Pelle fra Brasil. Bedre enn Anne fra Bjørkely. For Kniksen driblet og driblet. Han lurte alle. Til og med seg selv. Han løp rundt og rundt banen tre ganger – med ballen fastlimt på støvlene – og ingen kunne ta ballen fra ham. Selv ikke spillerne på Baune. Han spilte med bind foran øynene. Og ga ballen til Pesen som dundret ballen i krysset med en slik kraft at målet raste sammen. Helst fra 200 meters hold. Gjerne mer også! Sånt ser man ikke lenger...

14 timer uten lønn

Og alle spillerne hadde vært fanebærere i Nordnes Bataljon. De var selvsagt mye bedre enn

da- gens spillere, selv om de jobbet 14 timer hver dag på Blikkvalseverket. Ikke fikk de penger heller. Verken i Brann eller på Blikkvalseverket.

Det var noe eget å gå på fotballkamp den gangen. Det var 30 000 på hver eneste hjemmekamp. Og enda flere på treningene. Da Brann spilte mot Fredrikstad i semifinalen i 1961, stod det over 40 000 mennesker og så kampen fra Ulriken fordi Stadion var smekkefull. Og alle var med og sang "i kveld venter hele by'n seier over Lyn". Ikke minst når Arne Bendixen dro i gang foran Store Stå. Det var en fantastisk stemning. Bedre enn på oppgjørene mellom Celtic og Rangers. Bedre enn på oppgjørene mellom Djerv og Trane. For alle gikk på kamp. Både lensmann og prest. Og når Brann scoret – og det gjorde de jo hele tiden – så kastet folk hattene i været av glede. Og så kledde de seg nakne. For det var helt andre tider den gangen.

Like god som Beckenbauer

Hvis Brann skulle finne på å slippe inn et sjeldent baklengsmål, klappet alle høflig for prestasjonen. Og ingen pep på motstanderen. Bortsett fra når Tom Lund kom på besøk. Men han var jo så god, så han fortjente det bare! Og det var jo tross alt på 70-tallet. Den gang da Brann vant serien og cupen hvert eneste år. Da var de gode da! Steinar Aase, for eksempel. Og Geiten! Og for ikke å snakke om Helge Karlsen som var nesten like god som Franz Beckenbauer! Han driblet seg nedover sidelinjen mens Bilsen fortalte vitser til de 25 000 tilskuerne som kom hver eneste gang.

Hjemmekampene gikk mandag kl.19, og det var alltid flomlys og pøsregn – og så sinnsykt

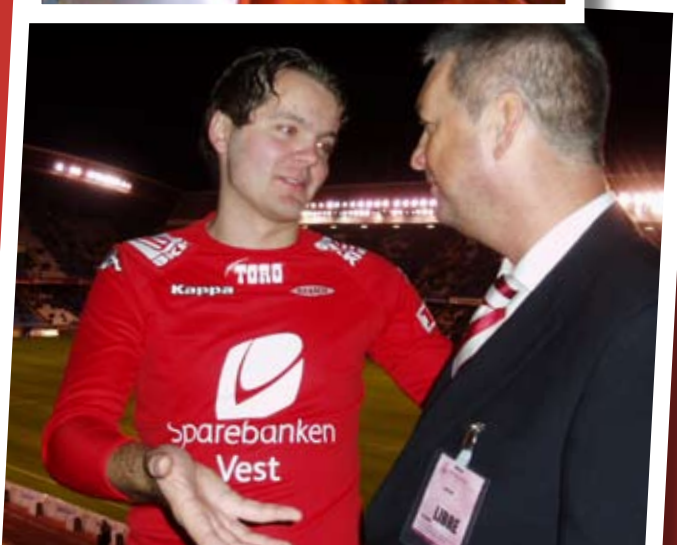
trangt på tribunenene at mange var redde for at det skulle bli barn av det. For alle gikk jo nakne på fotballkamp den gangen. Da slapp de problemet med våte klær. Og alle var drita fulle. I hvert fall spillerne. For de fikk jo en dram av Bill Elliot før kampen. Og så kikket de på blåfilm i pausen. Nei, det var tider det..."

Tor Henrik von der Ohe

Brannsupportere i La Coruna

Foto: Åshild Samnøy og Leif Morten Nygård

den mann

Geddi-Quiz

Gikk dette innlegget til en medspiller eller bak mål?

(Greit, det var kanskje i enkleste laget!)

Vi ble med ett litt usikre her. Er det berømte spillere vi kan kjøpe, eller er det gress? Hvis det første er tilfelle, reserverer vi Ahlsen først som sist! Ja, og så Geddi selvsagt...

Siden sist registrerer vi at Mjelde har slanket seg og er klar for nye utfordringer. Klesstilen er noe forandret, men hårsveisen er fortsatt den samme. For en ostring betaler ikke penger til frisøren når naboens sauesaks gjør jobben like godt og mye billigere!

LAGENE KAMPER BILLETTER STADION HISTORIKK SUPPOR

STADIONGRESSET – en historisk mulighet

Brann skal bytte ut stadiongresset etter 89 år. Vi tilbyr deg å sikre deg en del av historien ved å kjøpe et stykke gress, forsiktig grøvd opp, og pleiet med om hane i alle de år.

Tenk på alle de berømte spillerne som har løpt på vårt gress, og som du nå kan kjøpe til deg selv, din familie og dine venner.

Vilkår for kjøp:

Jeg bekrefter med dette å kjøpe det oppgitte antall med stadiongress for kr 1 000 pr stk. Bestillingen er bindende, faktura sendes ut når din bestilling er registrert.

Å bli supporterhelt på benken er ikke så uvanlig i Brann. Mens de som svetter ute på banen, blir skjelt ut etter noter, kommer det snikende en oppfatning om at benkesliterne har det som skal til. Og mer til. Vår gamle venn Migen Memelli ble f.eks. ofte genierklært selv om han for det meste satt trygt i treningstøyet på benken. Like greit, vil mange hevde, illusjonen hadde høyst sannsynlig blitt brutt dersom han hadde blitt sluppet ut på banen. TFL har til dels opplevd det samme i år. Helge Haugen er heller ikke ukjent med fenomenet. Og han har også fått en enorm verdistigning etter å ha forlatt klubben. Vi ser på fenomenet med en liten graf:

På benken
Bedre enn de på banen!

I Tromsø
Kongespiller. Hent han tilbake!

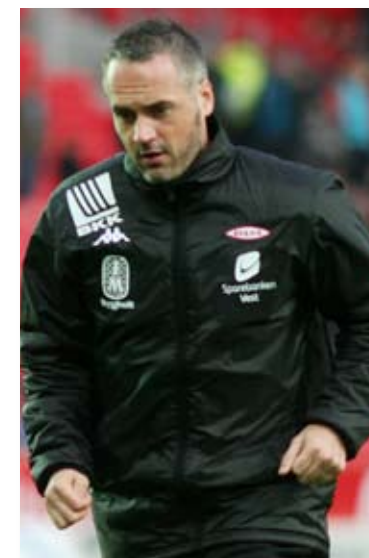
På banen
Boss!

Opp med hånden alle som har følt seg litt liten som Brannsupporter i år! Tipper dere kjenner dere igjen i dette bildet!

Litt for å glede våre kvinnelige lesere. Litt fordi det er lenge til sommeren. Og litt fordi vi ikke hadde mer å skrive om...

d13.m sender en stor takk til Robbie Winters for alt det han gjorde for Brann i de årene han var i klubben. Og vi minnes han slik han for det meste fremstod i 2008; i treningstøy under oppvarming. Gode minner!

Returadresse:
Brann Bataljonen Bergen
PB 3759
5845 Bergen

[Noen kjappe]

Erik Huseklepp

Alder: 24 år.

Tidligere klubber: Fyllingen, Vadmyra.

Kamper for Brann: 102.

Mål for Brann: 10.

Sivilstatus: Singel.

Utdanning etter videregående skole:

Jeg går på lærerskolen, på førskolelærerlinja, men tar det litt over langs.

Ditt beste fotballminne: Da vi vant serien i fjor, uten tvil.

Favorittlag bortsett fra Brann: Manchester United.

Beste Brann-kompis: Ingen spesiell, egentlig.

Fineste fotballprestasjon: Vi snakker med Huseklepp dagen etter at han er tildelt spillerforeningen NISOs pris for "Årets prestasjon" for hjemmekampen mot Deportivo la Coruna, så han synes nesten han må velge den kampen.

Fotballforbilde som barn: Alessandro del Piero.

Yrkesplaner etter fotballkarrieren: Vet ikke helt. Jeg går jo på lærerhøyskolen, men vet ikke sikkert om jeg skal bli lærer. Uansett håper Erik Huseklepp at det blir mange år til han må ta den bestemmelsen.

Favoritt-TV-serie: Two and A Half Man.

Om du ble nødt til å delta i en realityserie, hvilken av dem ville du helst vært med i: Her finner Erik Huseklepp det lettere å peke på dem han i alle fall ikke ville vært med i og regner opp både Robinson og Farmen. Til slutt faller valget på Big Brother.

Favorittfilm: Har vel egentlig ingen. Men den siste Batman-filmen var bra.

Sist leste bok: Henning Mankell: *Ett skritt etter*.

Åshild Samnøy

Foto: Bernt-Erik Haaland